

VINKO MÖDERNDORFER

## ***SESTRE***

*kriminalna drama o zelo intimnih rečeh*

*»Največja skrivnost so naši najbližji.«*

*Sigmund Freud: PSIROPATOLOGIJA VSAKDANJOSTI*

**NOMINACIJA ZA GRUMOVO NAGRADO 2018**

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Nastopajo sestre:

DANA – najstarejša

BARBARA – najmlajša

KATARINA – srednja

in

HELENA

## 1. prizor

*Stanovanje.*

*Velika soba. Iz nje vodijo vrata v druge prostore.*

*Noč. Tema.*

*Kar nekaj časa ni nikogar. Potem se odprejo vrata ene od sob. Nekdo se pojavi. Silhueta. V roki drži veliko črno vrečo. Vrečo za smeti. Vleče jo za sabo skozi prostor. Silhueta se ustavlja ob pohištvu, odpira predale. V vrečo tlači reči. Izgine v drugem prostoru. Tišina.*

*Silhueta se znova pojavi, spet nekaj tlači v vrečo. Nato izgine nekje v stanovanju.*

*Vrata se odprejo.*

*Očitno vhodna vrata.*

*Nekdo jih odrine.*

*Svetloba s stopnišča. Zaradi svetlobe, ki pade v prostor s stopnišča, vidimo, da na pragu stoji ženska. Ženska nekaj časa prisluškuje šumom v stanovanju, nato tiho vstopi. Zapre vrata za sabo. Mrak. Ženska prisluškuje. V prostoru se spet pojavi silhueta z vrečo. Ženska se skrije. Počepne za kos pohištva ob vratih.*

*Silhueta z vrečo se sprehaja po stanovanju, odpira predale, si ogleduje reči, ki so v predalih, potem nekatere stlači v vrečo, druge vrne nazaj v predal. Spet izgine v eni od sob.*

*Ženska se dvigne iz skrivališča in stopi na sredo prostora. Iz toka ob boku potegne pištolo. Stegne roko s pištolo. Čaka silhueto z vrečo ...*

*Tišina.*

*Silhueta se vrne. Skoraj polno vrečo vleče za sabo. Znajde se pred žensko z naperjeno pištolo. Obstoji. Silhueta z vrečo stoji nasproti ženske, ki s pištolo meri naravnost v njeno glavo.*

*Tišina. Molk. Ničesar. Kar nekaj časa.*

SILHUETA (mirno): Niso vse igrače za otroke.

*Silhueta gre mirno mimo ženske z naperjeno pištolo. Stopi do vhodnih vrat in pritisne na stikalo. Luč se prižge.*

*Svetloba.*

*Vidimo dve ženski. Žensko z vrečo za smeti in žensko z naperjeno pištolo.*

*Ženska s pištolo je Barbara.*

*Ženska z vrečo za smeti je Dana.*

*Barbara pospravi pištolo v tok za pasom.*

BARBARA: Mislila sem, da je vlomilec.

DANA: Malo prej sem prišla.

BARBARA: In nisi prižgala luči?

DANA: Je bilo še svetlo.

BARBARA: Zakaj si pustila vrata odprta?

DANA: Smeti sem hotela odnest.

BARBARA: Vlamljajo. Prav v tem delu mesta. Osem vlomov v zadnjih desetih dneh.

DANA: Lovite jih pa s težkim topništvom, kaj?

BARBARA: Lahko so nevarni.

DANA: Preveč gledaš *Na kraju zločina*.

BARBARA: *Preiskovalci na delu* so mi bolj všeč. *Zločinski um* pa najbolj.

DANA: A ti v službi še niso povedali, da so nadaljevanke eno, realno življenje pa nekaj drugega?

BARBARA: O tem bi se lahko še pa še pogovarjali, ja.

DANA: Nima smisla.

BARBARA: Zakaj nisi prižgala luči?

DANA: Sem rekla, da sem prišla, ko je bil še dan.

BARBARA: Nisi opazila, da se je stemnilo?

DANA: Pospravljala sem.

BARBARA: Stemnilo se je pred ... (*Pogleda na uro.*) Pred eno uro in pol, približno ... Za ta letni čas ...

DANA: Oprosti, sestra, nisem tvoja preiskovanka. In nisi v službi. Punca, sprosti se malo! Niso vsi ljudje lopovi.

BARBARA: Vsi ljudje so lopovi. Samo priložnosti ni dovolj za vse.

DANA (*zavzdihne*): O, bog!

BARBARA: Tudi *Bog* je naredil marsikatero kriminalno dejanje. Brez skrbi, v vseh obdobjih bi ga lahko kazensko preganjali.

DANA: S tabo se je nemogoče pogovarjat.

BARBARA: Ampak ima dobre politične zveze.

DANA: Kdo spet?!

BARBARA: Bog.

DANA: Ojej!

BARBARA: In, ja. Sem.

DANA: Kaj, *ja*, *si*?

BARBARA: V službi sem. (*Pogleda na uro.*) Še dvajset minut.

DANA (*ironično*): Kaj pa potem delaš tu, če si *ja*, v *službi*?

BARBARA: Sem povedala. Osem vlomov v zadnjih desetih dneh. Prav v tem delu mesta. In sem šla na obhod. Prav lahko bi vlomili tudi k naši mami.

DANA: Ne bi veliko odnesli.

BARBARA: Zelo hitro se razve, da je stanovanje prazno. Kaj imaš?

DANA: Kaj?

BARBARA: V vreči.

DANA: Smeti.

BARBARA: Pokaži!

*Dana obnemi.*

DANA: A misliš, da sem kaj ukradla? Zmenile smo se, da bomo počistile. Pa sem prej prišla. Lahko ne bi. Imam doma dovolj dela. In ti misliš, da sem prišla krast ali kaj? K mami krast sestrama! Sram te bodi! Na! (*Vrže vrečo na tla.*) Poglej! Prebrskaj, če misliš, da sem ti kaj ukradla. In prej sem narobe rekla: ne, ni treba, da te je sram, *mene* je sram, da imam takšno sestro! Rit sem ti brisala. Meni sta te porinila, imela sem deset let, ko sem te morala čuvat, previjati sem se naučila, ti pa meni, da kradem ... ja, sram me je! Grem!

BARBARA: Dana!

DANA (*zelo ogorčeno*): Kdo ti je pomagal pisat naloge, kdo? In ko so te sošolke v šoli vlekale za lase, kdo jih je pričakal po šoli in jih prebotal?! Ukori sem dobila zaradi tebe. Ti pa ...

BARBARA: Oprosti!

DANA: Domov grem! (*Odpravi se k izhodu.*) Pa dajta sami pospravljati. Briga me!

BARBARA: Oprosti!! Nisem nalašč ... takšno službo imam.

*Dana obstane.*

BARBARA (*iskreno*): Res, oprosti.

*Dana se pomiri.*

*Vrne se k Barbari.*

DANA (*spravljlivo*): Ni treba, da si policajka tudi med svojimi najbližjimi.

BARBARA: Vem, ja. Zanese me. Oprosti.

*Dana objame Barbaro.*

*Barbara se stisne v njen objem.*

DANA: Še vedno si moja punčka. A si?

BARBARA: Ja.

*Sestri nekaj časa objeti stojita sredi prostora.*

*Dana pobere vrečo s smetmi.*

DANA: V kontejner bom nesla.

*Dana gre proti izhodnim vratom.*

## **2. prizor**

*V prostor plane zadihana Katarina.*

KATARINA: Zamujam!

DANA (*ironično*): A res?

BARBARA: Zmeraj zamujaš.

KATARINA: Zmeraj ne. Včasih pa. Ne nalašč. Toliko dela imam. Ta malo sem peljala v glasbeno, ta otrok je tako nadarjen, pa v trgovino sem šla, preden zaprejo. In Ivan, telefoniral je, da imajo nujen sestanek. Pozno bo prišel. Ne ve točno, kdaj. Sem morala organizirat varstvo za Mirka. (*Se obrne k Barbari.*) Tebe sem mislila prosit.

BARBARA: V službi sem.

KATARINA: Ja, vem, ampak do sedmih ... Potem sem se pa spomnila, da smo itak zmenjene in da mi ne moreš pomagat ... (*Se zasmehi.*) Ker ... na dveh koncih hkrati pa res ne moreš bit. Joj, sem zmedena! Preveč dela imam. Ivan pa tudi ... Ta človek samo gara. Včasih ga vso noč ni doma. Kar v službi prespi. Za vse sem sama. Ampak se nič ne

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

pritožujem, čeprav sem za umret utrujena. Kar naprej. Že vse življenje sem utrujena. Pa kaj! Imam pa zato krasno družino. (*Zdaj se obrne še k sestri Dani.*) Potem sem pa tudi tebe klicala, imela si izklopljeno, klicala sem te, čeprav te Mirko ne mara ...

DANA: Tudi jaz ne morem biti na dveh krajih hkrati.

KATARINA (*se zasmehi*): Itak, da ne. Sem se sama sebi *tako* smejala! Zmenjene smo bile, da bomo skupaj počistile, jaz vaju pa kličem, če bi mi prišli pazit mojega Mirka, da bom lahko šla z vama čistit mamino stanovanje! A ni noro!

DANA: Takoj ko me zagleda, začne vreščat.

KATARINA: In obvezno se polula. Nista energetske usklajena.

DANA: To pa res ne.

KATARINA: Otrok to čuti.

DANA: Ni več otrok.

KATARINA: Vedno bo otrok.

BARBARA: In kdo ga zdaj pazi?

KATARINA: Težko najdem koga. Bojijo se ga. Tako je ogromen. Ampak je tudi nežen. Nežna dušica v ogromnem telesu.

DANA: Zdravniki so rekli, da mora shujšat.

KATARINA (*zelo ljubeče*): Če ima pa tako rad sladkarije.

BARBARA (*nestrpno*): No, kdo je pri njem?

KATARINA: Hvala bogu, da je imel Bogdan čas.

BARBARA: Bogdan ga je pretepal.

KATARINA: Če pa ni drugega. Bogdan tako hitro izgubi živce. Saj ne bo dolgo. Mala pride iz glasbene, potem bo ona z bratcem. Me pa tudi ne bomo celo večnost tu.

DANA: Jaz sem že nekaj pospravljala.

KATARINA (*razneženo*): Lepo je, da bomo enkrat spet vse tri skupaj. (*Se razgleda po prostoru.*) Oh! Kar nekaj časa nisem bila tu. Kakšnih štirinajst dni. Mogoče več ...

DANA: Pol leta te ni bilo.

KATARINA: A res?

DANA: Mama mi je rekla, da si bila nazadnje zgodaj spomladi.

KATARINA (*ježno*): Nisem imela časa. Ona me pa tudi ni pogrešala.

BARBARA: Tudi mene ni.

KATARINA: Itak.

DANA: Zadnje čase ni nikogar pogrešala. Sem ji telefonirala, če pridem. Je rekla, da ne. Da ima obiske. Kar naprej je imela obiske.

BARBARA: Pa jih je imela res?

DANA: Zakaj jih ne bi imela?

BARBARA: Kaj pa, če je lagala?

DANA: Mama ni nikoli lagala.

BARBARA: Dobila sem jo na laži.

DANA: O tem sploh ne dvomim.

BARBARA: Rekla je, da je ni doma, da je na izletu upokojencev, pa je gorela luč.

DANA (*narejeno presenečeno*): Vohljala si za lastno materjo? Krasno!

BARBARA: Po naključju sem šla mimo. In sem videla luč v njenem stanovanju.

DANA: Po naključju? Res? Stanuješ čisto na drugem koncu mesta.

KATARINA: Mogoče je pozabila ugasnit luč. Zadnje čase je bila zelo pozabljiva. Je rekla, da bo prišla na Mirkov dvajseti rojstni dan, pa je pozabila, čeprav sem jo spomnila.

DANA (*ironično*): Spomnila, ja! Predvidevam, da večkrat.

KATARINA: Tudi na darilo je pozabila.

DANA (*zelo ironično*): Kako je mogla! Ko pa si ji vendar zelo natančno povedala, kaj mora kupit za vnuka.

KATARINA: Ja, plenice. Hlačne plenice. Teh rabim še pa še.

DANA: Samo to?

KATARINA: Pa kakšno plastično igračo. Sem videla komplet plastičnih živali. Afriških. Sloni, krokodili, žirafe in podobno. Sem ji rekla: *plenice pa plastične igrače, drugega ni treba*. Plastične igrače so lahke, lahko jih meče okrog, kolikor hoče, pa ne bo nobenega poškodoval. Oja ... (*Se prisrčno zasmehi.*) Naš Mirkec ima tako močno roko.

BARBARA: Vame je vrgel krožnik in mi zbil sprednji zob.

KATARINA (*se še bolj zahihita*): Itak.

DANA: Sestrico je tako poškodoval, da so ji morali narediti šest šivov.



KATARINA (*ponosno*): Pa ni nič jokala. Čisto nič. Krasen otrok je! Ljubi svojega brata. No, pa da ne bomo samo o moji zlati družini ... Kot sem rekla, mama je bila zadnje čase zelo pozabljiva. Ja, pozabila je ugasnit luč. Sem prepričana. Itak. Kot je pozabila na rojstni dan svojega vnuka. Kot je pozabila, da jo imamo radi in je pobegnila od nas.

*Sestre obmolčijo.*

*Sestre se gledajo.*

BARBARA: Ni pozabila luči. Doma je bila.

DANA: A nisi na tem svojem *mimogrede sprehodu* videla samo prižgano luč?

BARBARA: Videla sem, kako se sprehaja po stanovanju.

DANA: Od spodaj si videla v osmo nadstropje, kako se mama sprehaja po stanovanju?! O, prava supermanka!

BARBARA: V sosednjo stolpnico sem šla. S stopnišča sem videla preko.

DANA: Zalezovala si lastno mater! Zakaj pa, če smem bit radovedna? Mogoče za kondicijo, za trening? Da ne *prideš iz vaje*, kaj? Športniki trenirajo v telovadnicah, policisti pa za trening zasledujete svoje najbližje sorodnike. Bravo!

BARBARA: Po telefonu mi je rekla, da je na izletu upokojencev, da so ravno v avtobusu in da se zato ne more pogovarjat, jaz pa sem v ozadju slišala televizijska poročila.

DANA: V nekaterih avtobusih imajo tudi televizijo.

BARBARA: Sumljivo se mi je zdelo.

DANA: Tebi se zdi vedno vse sumljivo.

BARBARA: Upokojenci, ob desetih zvečer, v avtobusu, zadaj pa televizija, *Odmevi* ... In sem šla pogledat. V tem stanovanju je gorela luč. V vseh prostorih. Razsvetljeno je bilo kot za novo leto. Šla sem v sosednjo stolpnico in v osmo nadstropje.

DANA: Z naperjeno pištolo v roki, predvidevam.

BARBARA: Pogledala sem preko in videla, da je doma.

DANA: Pa kaj! Ji že ni bilo do tvoje družbe.

BARBARA: Nikoli ji ni bilo do moje družbe.

KATARINA: Itak. Do moje tudi ne.

BARBARA (*skrivnostno*): In ni bila sama.

KATARINA: Kaj?!

BARBARA: Še nekdo je bil pri njej. Videla sem dve senci.

KATARINA: Kdo je bil?

BARBARA: Ne vem. Skozi zaveso se ni dobro videlo. Samo dve senci.

*Sestre nekaj časa molčijo.*

*Gledajo se.*

KATARINA: Mogoče je pa zato odšla.

DANA: Zaradi obiska? Človek ne odide zato, ker ima obiske.

BARBARA: Čudno je bilo.

*Sestre nekaj časa molčijo.*

*Gledajo se.*

DANA (*energično*): Pustimo to. Dajmo, punc! Lotimo se! Hitro!

BARBARA: Meni se ne mudi.

KATARINA: Meni pa se. Imam bolnega otroka.

*Dana gre proti izhodnim vratom.*

DANA: Jaz sem že nekaj pospravljala. Bom nesla v smeti.

*Katarina jo ustavi.*

KATARINA: Skupaj bomo nesle.

DANA: Takoj bom nazaj. V avtu imam še vrečke.

KATARINA: Pusti! Sem jih prinesla. Vrečke za smeti. Doma jih imam še pa še. Zaradi Mirka. Kadar ga pograbi jeza, meče in razbija vse naokoli. Čeprav tudi Ivan svinja po stanovanju. Anica je pa čisto očetu podobna. Vse kar pade od nje. Jaz pa čistim in čistim in pospravljam in pospravljam ...

*Katarina potegne iz torbice črne vrečke.*

KATARINA: Sem jih prinesla kakšnih ducat. Evo!

BARBARA: Prav. Pa začnimo!

### **3. prizor**

*Sestre vzamejo vsaka svojo črno vrečko in se razgledujejo po stanovanju.*

KATARINA: Kje bomo začele?

BARBARA: Kar tu.

DANA: Nekaj sem že jaz pregledala.

KATARINA: Kaj pa v spalnici?

DANA: Nisem.

*Sestre se obrnejo proti vratom spalnice v ozadju.*

*Molče gledajo v zaprta vrata.*

DANA (tiho): Tja nisem mogla.

KATARINA (*energično*): Začnimo v spalnici! Spraznimo omare! Kam bomo dale obleke? Kdo jih bo nosil?! Odkar je umrl očka, si mamica ni kupila nič novega. Vse je še izpred dvajsetih let. Niti na Rdečem križu jih ne bodo hoteli.

BARBARA: Stari ljudje ne kupujejo novih oblek. Logično.

*Sestre še nekaj časa nemo strmijo proti zaprtim vratom spalnice.*

DANA: Dajmo raje tu.

BARBARA: Ja, v spalnico lahko gremo na koncu.

KATARINA: Meni je prav. Spalnica na koncu.

*Katarina začne energično odpirati predale.*

KATARINA: Bog ve, kaj bomo našle! Stari ljudje hranijo marsikaj.

DANA: Nekoristne reči.

BARBARA: Vsaka stvar je lahko sled.

DANA: Lepo te prosim! Kakšna sled?!

BARBARA: Stari ljudje nič ne vržejo stran. To je za preiskavo včasih zelo pomembno.

DANA: Zdaj te imam pa dovolj! Nič ne preiskujemo!

BARBARA: Odšla je.

KATARINA: Ja, nenadoma.

DANA: Lotimo se raje pospravljanja!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

BARBARA: Zelo nepričakovano je odšla. To je sumljivo.

KATARINA: Itak.

*Katarina iz predala potegne velik album.*

KATARINA: Slike! Naše družinske fotografije!

BARBARA: Danes nihče več nima albumov.

*Katarina odpre album.*

KATARINA (*razneženo*): Poglejta! Ko smo bile še majhne!

BARBARA: Samo še *fajle* s fotografijami v računalniku. Ki jih potem nikoli nihče več ne pogleda.

*Katarina sentimentalno obrača strani foto albuma.*

KATARINA: Koliko let sem imela na tej fotografiji? Pet? Šest?

*Sestre gledajo v album.*

DANA: Šest. Jaz sem jih imela enajst ... Joj, kako sem grda. Vedno sem bila grda.

KATARINA: Nisi. Samo malo večji nos si imela. No, saj ga imaš še zdaj!

DANA: Barbara je bila stara eno leto. Ja, se spomnim, ko so nas fotografirali. Na Barbarin prvi rojstni dan. In glejta, simptomatično, meni sta jo potisnila v naročje!

BARBARA: Simptomatično, ja.

DANA: Enoletno punčko sta tudi za slikanje porinila meni v naročje. Videti je, kot da sem vajina mama. Enajstletna mamica, ki jo je zlorabil sosed pedofil ...

*Katarina jo moralistično prekine.*

KATARINA: No, no, no!

DANA: Kaj pa sem rekla?!

KATARINA: Bodimo spodobne.

DANA: Nič takega nisem rekla.

*Katarina pokaže na drugo fotografijo.*

*Sestre gledajo v album.*

KATARINA (*sentimentalno*): Naša mamica. Kako je lepa!

DANA: Nosu definitivno nimam po njej.

KATARINA: Mislim, da je bila ta fotografija posneta tisti dan, ko je končala učiteljske.

DANA: Zadaj piše (*bere*) junij, 1957. Takšne velike formate fotografij so naredili kot spomin na zrelostni izpit.

BARBARA: Ko je bila mlada, je bila res lepa.

DANA: Tudi na stara leta je bila lepa.

KATARINA: Stroga. Taka stroga lepota. Tudi ko je bila mlada.

*Sestre občudujejo gledajo črno-belo fotografijo mlade ženske.*

DANA: Vesta kaj ... Zatakimo jo za ogledalo.

BARBARA: Da nas bo opazovala, kako premetavamo njene reči?

DANA: Zakaj pa ne?

KATARINA: A ni dovolj, da nam je vso mladost gledala pod prste?

*Dana stopi do ogledala na steni in zatakne črno-belo fotografijo mlade ženske za okvir.*

DANA: Tako! Naj bo z nami!

BARBARA: Bizarno.

KATARINA: Itak.

*Sestre gledajo fotografijo.*

*Molčijo.*

*Dana se vrne k albumu.*

DANA: Mogoče bomo pa našle še kakšno zanimivo fotografijo.

*Sestre obračajo liste.*

*Gledajo fotografije.*

*Katarina nenadoma zastane.*

KATARINA: Kaj ...

*Sestre gledajo v album.*

BARBARA: Luknja.

*Katarina vzame iz albuma fotografijo. V njej je luknja.*

DANA: In tu tudi.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

*Jemljejo fotografije iz albuma.*

*V fotografijah so izrezane luknje.*

KATARINA: Kdo je to naredil?!

DANA: Izrezala je očkove glave.

KATARINA: Nobene njegove fotografije ni več. Nobenega njegovega obraza ...

*Sestre zaprepadeno gledajo preluknjane fotografije. Vse imajo luknje in izrezane glave.*

BARBARA (*sumničavo*): Kaj pa, če tega ni naredila ona?

DANA: Kdo pa drug! Mama je izrezala očkove glave. To ženske naredijo. Sploh če so jezne.

BARBARA: Nekdo se je zelo potrudil. S škarjicami je iz vseh fotografij izrezal očka.

DANA: Ona je to naredila. Definitivno. Ni hotela uničiti cele fotografije. Na njej smo me tri. Izrezala je samo njega, sebe in nas je pa pustila.

*Barbara si zelo natančno ogleduje poškodovane fotografije.*

BARBARA: Nekdo je uporabil škarjice za nohte. Tukaj se zelo dobro vidi ... rahle okrogline. Škarjice za nohte so bile, definitivno.

DANA (*se razjezi*): Če takoj ne nehaš, grem domov.

BARBARA: Samo ugotavljam.

DANA: In spet delaš to!

BARBARA: Kaaaj?!

*Barbara in Dana se v trenutku sporečeta. Občutek imamo, da sta se na enak način prepirali tudi, ko sta bili še najstnici.*

DANA: Dobro veš, da mi gre to blazno na živce!

BARBARA: Pojma nimam, o čem govoriš!

DANA: Ponavljaš za mano. Uporabljaš moje besede. *Definitivno* sem rekla jaz. To je moja beseda!

BARBARA: Besede so od vseh.

DANA: Dobro veš, o čem govorim! Vedno si to počela. Še kot smrklja. Zafrkavaš me. Norca se delaš iz mene. Definitivno.

BARBARA: Definitivno ne.

*Katarina gleda fotografije.*

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

*Sploh se ne zmeni za prepir med sestrama.*

KATARINA (*mirno*): Mislila sem, da sta se imela rada.

*Prepir med Dano in Barbaro potihne, kot da ga sploh ni bilo.*

BARBARA: Saj sta se. Rada sta se imela. Zato pa se mi zdijo te luknje čudne ...

*Sestre se spet zazrejo v fotografije z luknjami.*

DANA (*tiho*): Nista se.

KATARINA: Kaj?

DANA: Nista se imela rada.

KATARINA: Kako?! Hodili smo na izlete. Za novo leto smo bili vedno skupaj. Ko je očka odhajal, je bila z njim, držala ga je za roko, vse noči ...

DANA: Imela sta ločeni spalnici.

KATARINA: To nič ne pomeni.

DANA: Hodila sem v drugi razred, ti si bila stara tri leta ... Ko sem prišla domov, je bilo že vse preseljeno. Polovica zakonske postelje, ena nočna omarica, en stol, mizica ... Preselil se je v kabinet. In nikoli več ni prestopil praga njune spalnice. In ona ni nikoli vstopila v njegov kabinet. Celo čistil ga je sam.

KATARINA: Prepirla se pa nista. Nista kričala drug na drugega. In on ji je vedno odmaknil stol, ko je sedla.

DANA: Kot da to pomeni, da jo je imel rad! Stol je začel odmikat tudi meni, ko sem bila najstnica. Pa me sploh ni maral.

KATARINA: Kaj pa govoriš!

DANA: Tebi je kupil kolo. Ponija. Takrat so bili blazno popularni. Jaz sem si ga želela, kupil ga je pa tebi.

KATARINA: Pa kaj ...

DANA: Meni ga ni.

KATARINA: Saj sem ti ga zmeraj posojala!

DANA: Ni pa bil moj.

BARBARA: Jaz se sploh ničesar ne spomnim.

KATARINA: Česa se ne spomniš!?

BARBARA: Če sta se kregala, če se nista, če sta se imela rada ..., če mi je kdaj kaj kupil, in če mi je, kaj. Ničesar se ne spomnim. Niti tega, če me je kdaj vzel v naročje, če se je kdaj pogovarjal z mano ...

KATARINA: Vsak večer ti je bral pravljice.

BARBARA: Ne spomnim se.

KATARINA: Meni jih ni nikoli.

DANA: Vsak večer. Tebi tudi.

KATARINA: Ne.

DANA: Bom pa ja vedela. Sedel je na tvoji postelji in ti je bral. Jaz sem pa lahko poslušala. Od daleč.

KATARINA: Ne spomnim se.

DANA: Jaz pa se. Hotela sem te ubiti. Razmišljala sem, da bi te zadušila z blazino.

KATARINA: Kaj?!

DANA: Odrinjeno sem se počutila.

BARBARA: Ubit si poskušala sestro?

DANA: Ne *poskušala*, ljuba kriminalistka, *razmišljala* sem o tem ... *Poskusiti* ali *razmišljati* je velika razlika. Razmišljaš lahko, poskus umora je pa mogoče že kaznivo dejanje. Se motim? Sedem, osem let sem bila stara, ko me je moj ljubi očka zaradi sestrice dal na hladno. Normalno, da sem bila jezna. Togotna. Nemočna. In togotni nemočni otroci razmišljajo marsikaj.

KATARINA: Zakaj me pa nisi?

DANA: Ker se je potem pojavila Barbara. In sem začela razmišljat, kako bi ubila njo.

BARBARA: Mene tudi?

DANA: Ja, ljubi moji sestrici, ni mi bilo lahko biti najstarejša sestra. Vedno odrinjena, vedno za gled, vedno odrasla. Prehitro odrasla.

BARBARA: Nisem vedela, da imam za sestro potencialno množično morilko otrok.

DANA: Bla, bla, bla.

*Katarina zapre album in ga vrže na mizo.*

KATARINA: Če ga katera od vaju hoče ... Jaz ga ne maram.

*Potem stopi do komode in odpira predale.*

*Brska po predalih.*

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.



KATARINA: Dokumenti.

*Lista papirje.*

KATARINA: Kaj vse je hranila! Računi, odrezki položnic, dopisi hišnega sveta, spričevala ... Poglejta, naša spričevala iz osnovne šole!

BARBARA: Pokaži!

*Katarina jima v roke porine kup papirjev.*

*Barbara in Dana gledata spričevala.*

*Katarina še naprej brska po predalih.*

DANA: Matematiko sem imela vedno odlično! Vedenje ... Se spomnita, da so ocenjevali tudi vedenje? Trojko so mi dali. Barbara, to je bilo takrat, ko sem udarila tvojo sošolko, ker te je vlekla za lase. Se spomniš?

BARBARA: Ne.

DANA: Bila sem že v gimnaziji, oddivjala sem do tvoje šole, ti si mi smrklo pokazala, jaz sem stopila do nje in jo focnila po licu: *Ti boš lasala mojo sestro! Si ljubosumna, ker nimaš tako lepih las kot ona, kaj?! Pa me je videl ravnatelj in me zatožil našemu ravnatelju in sem dobila ukor, ker pretepam otroke ...*

*Katarina se razočarano dvigne iznad papirjev.*

KATARINA: Vajina spričevala so, mojih pa ni nikjer.

*Katarina še naprej išče.*

DANA: V kakšnem drugem predalu so.

*Katarina potegne na plan dve mapi. Odpre ju.*

KATARINA: Risbice! Tvoje risbice iz vrtca, Barbara! In Danine so tudi tu. V posebni mapi. Vsaka ima svojo mapo. Poglejta! Piše: *Barbara, Dana*. Kje sem pa jaz?

*Katarina še naprej brska po predalu.*

KATARINA: Jaz pa nimam svoje mape.

DANA: Nekje drugje je. Jo bomo že našle.

KATARINA: Mojih risbic ni hranila.

DANA: Je. Seveda jih je. Samo nekje drugje so.

BARBARA: Obstajajo pravila. Psihološka pravila. Ljudje hranijo podobne reči na istih mestih. Ni logično, da bi imela risbice ene od treh hčerk spravljene drugje.

DANA: Ja, pri vas na policiji ni logično, v življenju pa je. Mogoče je imela Katarinine risbice spravljene v nočni omarici. Mogoče so ji bile Katarinine risbice najbolj všeč in jih je hotela imeti pri sebi. *To je logično, draga kriminalistka!*

KATARINA (*razočarano*): Saj vem, ni marala mojih risbic. Ampak Dana, vseeno hvala.

*Katarina vrže šope porisanih listov in svoja spričevala v vrečo za smeti.*

BARBARA: Jaz bom spričevala obdržala.

DANA: Jaz pa ne.

BARBARA: Za spomin.

DANA: Kaj mi bodo spričevala iz osnovne šole? Še za diplomo so me v življenju redkokdaj vprašali.

*Tudi Dana vrže papirje v vrečo za smeti.*

#### **4. prizor**

*Katarina odpira še druge predale ...*

BARBARA: Je pa čudno ...

DANA: Ja?

BARBARA: Pravzaprav ... Že kar sumljivo.

DANA: Kaj spet?!

BARBARA: In ni logično.

*Katarina odpira predale, brska med rečmi. Nekaj išče.*

DANA (*ironično*): Sumljivo in ni logično! Opa! Kriminalno dejanje na vidiku! Bravo, Barbara!

BARBARA: Če ni prestopil praga spalnice in mama ni več vstopila v njegov kabinet ... Kako sta naredila mene?

*Dana pomisli.*

DANA: Najbrž po klasičnem postopku. Za spolni odnos pa res ne potrebuješ skupne spalnice. Če pa mene vprašaš ... V kuhinji sta te.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

BARBARA: Kaj?

DANA: Na hodniku. Ali v stranišču. Otroka lahko narediš marsikje. Lahko, da se je priplazil k njej v spalnico, ko smo bile v šoli. Ali ona k njemu v kabinet.

*Katarina zastane. Neha brskati po predalih.*

KATARINA: Enkrat sem prišla domov. Sedmi razred. Dana, ti si bila na maturantskem izletu, se spomnim, kot da je bilo včeraj. Prišla sem domov ... Ravno prav sem bila stara, da sem že razumela ... Nista me slišala. Pogovarjala sta se. V dnevni sobi. Nista se prepirala. To ne. Ampak bila sta glasna. Očka je bil glasen. *Tvoj mož sem! Tvoj mož sem!!* je ponavljal. Imel je tako tresoč glas, kot da bo vsak hip zajokal. Nikoli ga še nisem videla jokati. Zato sem si zapomnila. Vrata v dnevno sobo so bila priprta. Videla sem ju. Klečal je pred njo in jo poskušal objeti, takole, preko bokov, zakopal je obraz v njen trebuh, ona pa se mu je izmikala. Odrivala ga je. Slišala sem, da je rekla: *Gabiš se mi! Gabiš!!*

DANA: Nikoli nisi povedala.

KATARINA (*grenko*): Kdaj smo si pa me tri sploh kaj povedale?

*Katarina se spet loti predalov.*

*Tokrat v kuhinjskem delu.*

*Nekaj išče.*

BARBARA (*mirno*): Mogoče pa nisem njegova.

DANA: A! Spet novo kriminalistično odkritje!

BARBARA: Oba sta imela temne lase. Vedve sta temni. Jaz pa svetla. Modre oči imam. Vedve imata rjave. In za celo glavo sem višja od vaju.

DANA: Ja. Končno je prišla resnica na dan. Nisi naša. Kakšen svetlolasi in visokorasli sosed te je podtaknil v naše gnezdo.

*Katarina se dvigne iznad odprtih predalov.*

KATARINA: Dedek. Od mame oče je bil visok in svetlolas. In babica tudi.

DANA: A na *Višji šoli za varnostne vede* vas pa niso poučili o genetiki, o DNK in podobnih znanstvenih dognanjih? Kako lahko podobnost otrok preskoči starše in pride od starih staršev, celo od prastarih staršev. Ali mogoče še vedno gojite zgolj doktrino Sherlocka Holmesa?

BARBARA: Ne zajebavaj!

*Katarina z jezo zapira predale.*

KATARINA: Prav ima.

DANA: *Kdo ima prav? Kaj ima prav?*

KATARINA: Drugačna je. Barbara je drugačna.

DANA: Res je. Medve sva normalni državljanki, ona je pa policistka.

BARBARA: Ne govori tako, kot da me ni tu.

KATARINA: Lepa je. Medve sva grdi.

DANA: No, ja.

KATARINA: Dovolj sva stari, da si lahko priznava: Grdi sva. Vse življenje sva bili grdi. Ali vsaj *neatraktivni*. Za moške.

DANA: Moj *nos* mi res ni bil nikoli v *ponos*. Ha! Pa še rima se! Niti v *ponos* niti v *zanos*! (*Se zasmеji.*)

KATARINA (*resno*): Ljubosumna sem bila nanjo.

BARBARA: Tukaj sem! Če mogoče nista opazili.

KATARINA: Jaz sem bila še nedolžna, ona je pa imela fanta že pri petnajstih. Jaz enaindvajset, pa me nihče še niti pogledal ni, kaj šele kaj drugega ... Ona pa je menjavala fante kot spodnje hlačke.

DANA: Če si visoka, dolgonoga, blond, s plavimi in vedno malo vlažnimi očmi, fantje niso nikoli problem.

BARBARA: Halo?! O meni govorita!

KATARINA: Dana, se spomniš, kako sva ji bili vedno za alibi?

DANA: Rekli sva, da gremo vse tri na koncert.

KATARINA: Medve sva šli, ona pa k tistemu tipu.

DANA: Starejši je bil od nje.

BARBARA (*se nasmehne*): Učitelj telovadbe.

KATARINA: Koncert londonskih filharmonikov. Poslušala sem, ampak nisem nič slišala. Razmišljala sem, kako je najini sestrici lepo ...

DANA: Medve sva se kulturno udeleževali ...

KATARINA: Oblečeni v poširkana krila.

DANA: Ti. Jaz sem imela kavbojke.

KATARINA: Ona pa je ležala na hrbtu.

DANA: In se fukarila.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

BARBARA: Bil je zanič. Se spomnim.

KATARINA: Doma sva lagali, kako smo vse tri sedele v peti vrsti, sedeži šest, sedem, osem, najmlajšo sestrico sva imeli seveda varno spravljeno v najini sredi, in vse tri smo neizmerno uživale v glasbi. Beethoven. V drugem delu Šostakovič.

DANA: Po koncertu sva jo čakali. Se spomnim. Ni prišla.

BARBARA: Ni me spustil. Hotel je še.

KATARINA: Točno! Hodili sva gor in dol pred Narodnim domom. Nje pa od nikoder.

DANA: Ni mogel. Pa je kar hotel. In hotel in hotel. *Sestri me čakata*, sem mu rekla. Na koncu sem mu pobegnila skozi okno.

KATARINA: Očka nam ni verjel. V očeh sem mu videla, da je slutil ...

BARBARA: Stanoval je v pritličju.

DANA: Mami je bilo vseeno.

KATARINA: *Če nama še enkrat to narediš!* sem jo zagrabila za roko. *Če nama še enkrat to narediš, da bova morali lagat zate ...*

DANA: Že naslednji teden je spet. Takrat smo šle pa v kino.

KATARINA: In bil je drugi.

BARBARA: Učitelja telovadbe sem znogirala.

DANA: Vedno je bil drugi.

BARBARA: Mislila sem, da me imajo radi. Da je to ljubezen. Nesrečna sem bila.

DANA (*jezno*): Nesrečna, ja! Sebična, ne pa nesrečna!

KATARINA: Samo nase si mislila!

BARBARA: O! Končno se spet pogovarjata z mano!

DANA: Tudi moj učitelj je bil!

BARBARA: Kdo?

DANA: Za telovadbo.

BARBARA: Ti si bila takrat že na faksu.

DANA: Bil je *moj* učitelj!

BARBARA: In?

KATARINA: *In?! Ne delaj se neumno!*

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

BARBARA: Če pa ne razumem.

DANA: Brez zveze! Pozabi!

*Dana se umakne na drugi konec sobe.*

*Barbara ji sledi. Hodi za Dano.*

BARBARA: Kaj ...?! Kaj mi hočeš povedat?!

DANA: Nič.

KATARINA: Gospa detektivka, pomislite malo! Saj ni tako težko!

BARBARA: Detektiv, se reče. Detektivka je knjižna zvrst.

*Dana se razgleduje po sobi.*

DANA: Tu ni ničesar več.

*Barbari je nenadoma jasno, kako je z učiteljem telovadbe.*

BARBARA: Dana ... Nisem vedela. Bila sem še mlada.

*Dana jo ignorira.*

DANA: Vse sem pogledala.

KATARINA: Kaj pa kuhinjski predali?

BARBARA: Niti slutila nisem!

DANA: Sama šara.

*Katarina pristavi stol h kuhinjskim elementom.*

*Stopi nanj in tipa po vrhu omaric. Nekaj išče.*

*Dana in Barbara jo gledata.*

KATARINA: Sranje!!

DANA: Kaj iščeš?

KATARINA (*zadirčno*): Nič!

BARBARA: Videti je, kot da nekaj iščeš.

*Katarina stopi s stola.*

KATARINA (*ironično*): Odlično sklepanje! Detektivka je spet v svojem elementu, slišim!

*Katarina začne odpirati predale s posodo. Obrača lonce. Išče.*

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

*Sestri jo gledata.*

*Katarina jezno brcne v vrata omarice.*

*Dana se odloči.*

DANA: Nič ... V smeti bom nesla.

*Dana se odpravi k izhodnim vratom, kjer stoji njena vreča s smetmi.*

KATARINA: Šatuljo.

DANA: Bom takoj nazaj.

*Katarina zakliče za Dano.*

KATARINA: Si slišala?!

*Dana se ustavi.*

DANA: Kaj?

KATARINA: Šatuljo z njenimi prstani.

DANA: Misliš na ceneno bižuterijo, ki jo je očka prinašal mamici z vsakega potovanja?

KATARINA: Notri je imela tudi denar. Ni zaupala bankam.

DANA: Pojma nimam ...

KATARINA: Ko sem bila pri njej ...

DANA (*ji skoči v besedo*): Že od pomladi te ni bilo pri njej.

KATARINA: Mi je pokazala ... šatuljo.

DANA: Zakaj?

KATARINA: Kaj *zakaj*?

DANA: Ti jo je pokazala?

*Katarina skomigne.*

KATARINA: Ne vem.

DANA: Jaz vem. Na obisk si prišla samo takrat, ko si rabila denar.

KATARINA: Družino imam. Prizadetega otroka ...

DANA: ... ki ti je vedno dober izgovor.

KATARINA: Prasica si.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

BARBARA: No! Sestrici! Ne bomo se zdaj ...

DANA: *Jaz sem jo hodila obiskovat! Jaz sem skrbela zanjo. Samo jaz!*

BARBARA: Res?

DANA: Ja.

BARBARA: Rekla si, da te že dolgo ni bilo ...

DANA: Zadnje čase ni hotela, da prihajam. Zamenjala je ključavnico.

BARBARA: Vem.

DANA: Očitno ni želela, da prihajamo nenapovedano.

BARBARA: Tudi na klice je zelo redko odgovarjala.

KATARINA (*prizadeto*): Otroka imam!!

DANA: Nehaj!

KATARINA: Takšen otrok veliko stane!

DANA: Zdaj je tako že vse mimo.

KATARINA: Posojala mi je denar. Res je. Nisem ji ga mogla vedno vrniti.

DANA: Nikoli ji ga nisi. Pa saj je vseeno!

KATARINA: Zadnje leto mi ni posodila nič. Ni hotela. Pa je imela! Imela je veliko denarja.  
Prodala je očkovo parcelo.

DANA: Vem.

KATARINA: In mi ni hotela posoditi!

DANA: Ker je vedela, da ne misliš nikoli vrniti.

BARBARA: In kje je zdaj ta denar?

KATARINA: V šatulji ga je imela.

DANA: Mogoče ga je porabila.

KATARINA: Nič si ni kupila. Nosila je kostime iz sedemdesetih let. Jedla je juhe iz vrečke.  
Poglejte pohištvo! Vse staro! Tudi iz sedemdesetih!

DANA: Hodila je na izlete z upokojenci.

BARBARA: Preverila sem. Nikoli ni šla na noben izlet.

DANA: Potem pa pojma nimam, kje naj bi bil tisti kurčev denar!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.



KATARINA: Ni kurčev. Dvajset tisoč je.

*Sestre molčijo.*

*Gledajo se.*

BARBARA (zbrano): Gremo lepo po vrsti. Se pravi: Zamenjala je ključavnico.

DANA: Če je kdo hotel na skrivaj prit v stanovanje, si to ti, policistka! Poznamo vaše metode, o ja!

BARBARA: Pa ti? Kako si *ti* prišla not?

DANA: Odprto je bilo. Mislim, sosedka je imela ključ.

KATARINA: Bolj je zaupala sosedi kot lastnim hčerkam! Tipično.

BARBARA: Si jo videla?

DANA: Koga? Sosedo?

BARBARA: Mamo.

DANA: Ja.

*Sestre molčijo.*

*Gledajo se.*

KATARINA: Jaz takrat nisem mogla ... Malega sem morala peljat na terapijo.

BARBARA: Jaz sem bila pa prepozna. Seminar.

DANA: Tudi s seminarja bi lahko prišla. Posebne okoliščine. Najbrž *celo* na policiji razumejo takšne reči.

*Sestre molčijo.*

*Gledajo se.*

BARBARA: Čudno je.

DANA: Samo *čudno*?

BARBARA: Sumljivo.

DANA (*ironično*): Hvala bogu! Sem se že bala, da je nekaj narobe s tabo.

*Sestre se gledajo.*

*Potem se Dana odloči in prekine molk. Stopi do omare v kotu.*

DANA: Dajmo raje počistit. V to omaro še nisem pogledala.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

KATARINA: V ostale pa si?

*Dana presliši Katarinino vprašanje.*

*Dana odpre omaro. Odpira predale.*

*Premetava stvari, ki so v predalih.*

DANA: Cunje. Perilo. Kombineže ...

BARBARA: V dnevni sobi! A ne bi bilo bolj logično ...

*Dana potegne iz predala zelo kričeče kopalko.*

DANA (*presenečena*): Kopalko!

BARBARA: Bolj logično bi bilo, da bi bilo perilo v spalnici.

DANA: Dvoje kopalk!

KATARINA: Mama je bila obsedena z redom. Nikoli ne bi imela kopalk in perila v dnevni sobi. V spalnici, to že. V omari, ob postelji.

*Katarina se obrne k vratom, ki očitno vodijo v spalnico.*

*Tudi sestri se zazreta v zaprta vrata spalnice.*

*Nekaj časa molčijo in zrejo v zaprta vrata.*

*Dana spet pogleda kopalko, ki jih ima v rokah.*

DANA: Ni znala plavat.

KATARINA: Itak. Ko smo bili na morju, se spomnim, je samo sedela na plaži. Do morja ni niti stopila. Niti prsta ni pomočila v vodo. Morje se ji je gnusilo.

*Dana iz predala potegne še ene kopalko.*

DANA: Še ene!

KATARINA: Dvodolne! Naša mama jih ne bi nikoli oblekla!

BARBARA: Sumljivo je.

DANA: Mogoče je pa hodila v zdravilišče?

KATARINA: Vedele bi.

DANA: Zadnje čase nam ni veliko povedala. Ignorirala nas je. Celo mene, ki sem edina skrbela zanjo.

KATARINA: No, no, da se ne boš razpočila!

BARBARA: Lagala je.

KATARINA: Mama ni nikoli lagala! Bila je brezobzirna, lagala pa ni.

BARBARA: Večkrat sem jo dobila na laži.

DANA: Imaš pač tak zajeban poklic.

*Katarina si ogleduje kopalke.*

KATARINA: Skoraj nove so. Lahko bodo še komu prav prišle.

DANA: Kar vzemi! Jaz jih nočem.

*Dana porine kopalke Katarini v naročje.*

*Katarina jih gleda.*

KATARINA: Kar naprej bi mislila nanjo.

*Katarina da kopalke nazaj v predal.*

*Sestre nekaj časa molčijo.*

*Strmijo v odprt predal.*

BARBARA (zbrano): Punce! Dajmo! Še enkrat! Lepo po vrsti ... Prvič: Zamenjala je ključavnico. Zato nismo mogle k njej. Drugič: Rekla je, da je na izletu z upokojenci. Ni bila. Tretjič: Ni odgovarjala na telefonske klice. Četrtrič: Šatulje z denarjem ni nikjer ...

DANA: Zapravila ga je.

KATARINA: Za troje kopalk!? Tega še moj hendikepirani sin ne bi verjel!

BARBARA: Spomnimo se, vse tri! Kdaj smo jo nazadnje videle? Bom začela pri sebi. Jaz sem jo zadnjič videla ...

DANA: Si povedala ... Iz sosednjega bloka, ko si ponavljala vajo iz zalezovanja: *Kako vohunimo za lastno materjo?*

BARBARA: Videla sem senco. Ne vem, če je bila ona.

KATARINA: Kdo pa naj bi bil!?

DANA (se poskuša spomniti): Jaz sem jo nazadnje videla pred ... kdaj že? Pred poletjem. Sem pa vsak teden govorila z njo.

BARBARA: Dve senci sem videla.

*Sestre obmolčijo.*

DANA: Mogoče je imela obisk.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

KATARINA: Ni marala obiskov.

DANA: Kakšna sosed.

KATARINA: Sovražila jih je. Saj veš.

BARBARA: Dve senci. Ena mirna, druga nemirna.

DANA: *Mirna, nemirna!* Kaj pa to pomeni!?

BARBARA: Ena senca je hodila mimo okna gor in dol. Druga se je premikala počasi. Potem sta obe nekaj časa stali tam. Ena senca pri miru, druga je vsake toliko izginjala in se vračala.

*Sestre molčijo.*

*Gledajo se.*

KATARINA: Nisem bila jaz.

BARBARA: Vem. Na parkirišču ni bilo tvojega avta. Čakala sem do treh ponoči. Nihče ni prišel iz bloka. Tudi takrat ne, ko so v maminem stanovanju ugasnile vse luči.

DANA: Bila je kakšna sosed. Zato ni nihče prišel ven.

BARBARA: Mogoče pa je prespala pri njej.

DANA: Kdo? Senca?

*Barbara prikima.*

DANA: Ti si senca! V glavi!

KATARINA (*mirno*): Nazadnje sem jo videla takrat, ko mi ni hotela posoditi denarja. Pa sem bila res v stiski. Ivanu so zmanjšali plačo. Čeprav dela vse dneve. Včasih celo ponoči. Morala sem plačati položnice, obrok za avto, ki ga nujno rabim, zaradi malega, moram ga voziti na terapije, in ta malo v glasbeno in enkrat na teden se peljem v nakupovalni center, da nakupim hrano ...

*Barbara ji vskoči v besedo.*

BARBARA: Skrajšaj, skrajšaj! Kdaj si jo nazadnje videla? To je pomembno.

*V hipu se sporečejo. Z isto silovitostjo kot nekoč, ko so bile še najstnice.*

KATARINA (*se silovito razburi*): Ne prekinjaj me! Slišiš!! Ne prekinjaj me!! Kar naprej sva te morali poslušati in zagovarjati, ti čuvati hrbet, se lagati zate!

BARBARA: Kakšno zvezo ima pa to ...

DANA (*jezno*): In zelo dobro si vedela!

BARBARA: Kaj?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DANA: Ti že veš!

BARBARA: Kaj vem?!

DANA: Ne sprenevedaj se, smrklja! Ne delaj se indiferentne. Misliš, da lahko zato, če si končala Višjo šolo za varnostne vede, vse življenje ljudem skačeš v besedo?!

*Barbara dvigne roke, kot da se predaja.*

BARBARA: Jaz nisem indiferentna. Nikoli nisem bila.

DANA (znori): In spet delaš to ...

BARBARA: Kaj?

DANA: Dobro veš, da mi gre to blazno na živce.

BARBARA: Pojma nimam, o čem govoriš!

DANA: Uporabljaš moje besede. *Indiferentna* sem rekla jaz. To je moja beseda.

KATARINA: Ja, to je njena beseda!

BARBARA: Prav. Prav! Ne bom nikoli več, ljubi sestrici.

DANA (*še bolj zarohni*): Vame je bil zaljubljen! Vame! Ti si ga pa pofukala!

BARBARA: Pa kdo?!

DANA: Učitelj za telovadbo!

BARBARA: Moj bog! Od tega je že več kot dvajset let!

DANA: Zame je, kot da je bilo včeraj.

BARBARA (*vdano*): Predam se! Tiho bom. Nič več ne bom rekla. Nič. Usta zapečateni. Konec. Pika.

*Sestre obmolčijo. Pomirile so se v trenutku. Kot da se ni nič zgodilo.*

*Barbara se je umaknila k steni.*

*Dana in Katarina stojita sredi prostora.*

*Čez čas ...*

KATARINA (*mirno nadaljuje*): Mamo sem zadnjič videla enkrat spomladi. Prišla sem si sposodit ... In naša ljuba, skrbna, razumevajoča mamica je rekla: *Ne*. Da mi ne bo dala, čeprav ima, ker je prodala parcelo, da sama rabi, je še rekla, in da ima dovolj tega, da nam mora kar naprej pomagat.

DANA: Meni ni nikoli.

KATARINA: Kaj da ne! Plačevala ti je obroke za kredit.

DANA: Za garsonjero!

KATARINA: Plačevala ti je.

DANA: Parkrat.

BARBARA: In kdaj *točno* je bilo to?

DANA: Ko sem dobila prvo službo in sem imela tako nizko plačo, da mi ne bi nič ostalo. Pa mi je pomagala.

BARBARA: Ne to ... Kdaj je Katarina zadnjič videla našo mamico?

KATARINA: Konec marca. Jokala sem. Pokleknila sem. Tule, prav tule, na tej preprogi sem se ponižala, pokleknila sem, in ona je stala nad mano, v rokah je imela šatuljo in s šopom bankovcev mi je mahala pred nosom. Potem je bankovce potisnila v škatlo, jo zaprla, nesla do predalnika in jo zaklenila. V ta predal.

*Katarina stopi do predalnika, potegne predal iz njega in še enkrat histerično pobrska po njem.*

KATARINA: In zdaj je ni tu! Niii!!

BARBARA: Jaz je nisem videla že leto dni.

DANA: Kaj je nisi zalezovala?

*Katarina se vrne k sestrama.*

KATARINA (*nervozno*): Takrat, tu, na kolenih, sem ji rekla: *Mamica, nikoli več te nočem videt!* In sem šla domov, doma pa sem zbrisala njeno številko iz telefona. Takoj. Še isti večer. Mama, ki ne pomaga svojemu otroku v stiski, si ne zasluži, da se ji reče mama!

DANA: Kakšen otrok! Skoraj petdeset let imaš!

KATARINA: Zbrisala sem številko! Zbrisalaaaaa!! Potem sem pa čakala, da me bo poklicala ... Ampak me ni. Ni me poklicala. Nikoli več. Vseeno ji je bilo.

*Barbara potegne iz žepa mobilni telefon.*

BARBARA: Jaz jo pa še imam.

*Tudi Dana vzame iz torbice svojega.*

DANA: Jaz tudi.

*Sestri gledata v telefona.*

BARBARA: Se mi zdi, da človek šele takrat zares odide, ko zbrišemo njegovo telefonsko številko.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

*Sestri gledata v telefona.*

DANA: Zbrisala jo bom. Kmalu. Kar naprej me je strah, da bo nenadoma poklicala, čeprav je odšla ...

*Sestre molčijo.*

*Dana se grenko nasmehne.*

DANA: A ni butasto?

*Sestre se gledajo.*

*Molčijo.*

*Barbara zavzdihne.*

BARBARA: Prav ... Se pravi, da si jo ti videla zadnja.

DANA: Zakaj?

BARBARA: V našem poklicu je to pomembno. Kdo je nazadnje videl žrtev ...

DANA: Pa kaj govoriš, obsedenka! Saj ne iščemo morilca!

BARBARA: Kdaj je bilo to?

*Dana se vda. Zavzdihne.*

DANA: Ko so me poklicali.

BARBARA: Kdo?

DANA: Sosed. Ženska. Potem pa je dala telefon moškemu.

BARBARA: Mislim ... Kdaj si jo videla ...? Preden je ... Preden je *odšla*? To je pomembno.

*Dana se nasmehne.*

DANA: A sta opazili, da govorimo o naši mami, kot da je odšla na potovanje? *Nenadoma je odšla na potovanje.*

KATARINA: Če je pa res.

DANA: Zakaj si ne upamo reči tako, kot se ob takih priložnostih reče?

KATARINA: Kako se pa reče?

DANA: Le kako!

KATARINA: No, kako!?

*Sestre se gledajo.*

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

*Sestre molčijo.*

DANA: Barbara ...

BARBARA: Ja?

DANA: Kako bi rekli na policiji?

BARBARA: Da je sumljivo.

DANA: To si mislim. Ampak kako bi rekli temu, da je naša mama ...?

BARBARA: Obstaja več izrazov ...

KATARINA: Meni je kar vseč beseda *odšla*. Meni je vseč, da je *nenadoma odšla* ...  
*Odpotovala* ... Mislim, ni mi prav, da je *odšla*, jasno, da mi ni, se mi pa zdi spodobno  
in obzirno, da tako rečemo ... Kako naj bi drugače rekli!

BARBARA: Samomor.

*Sestre se gledajo.*

*Sestre molčijo.*

BARBARA: Suicid.

*Sestre se gledajo.*

*Sestre molčijo.*

BARBARA: Na policiji bi tako rekli.

*Sestre se gledajo.*

*Sestre molčijo.*

*Katarina nenadoma izbruhne.*

KATARINA: To ni res!! Ni res!!

BARBARA: V poročilu piše, da so pri obdukciji v njenem telesu našli povečano dozo  
kemičnih sestavin, ki so pomemben del zdravil za srce. Amlodipin, hidroklorotiazid,  
valsartan ...

DANA: Si se pa pozanimala!

BARBARA: Sumljivo se mi je zdelo.

DANA: Zdravnik je napisal: *Zastoj srca*.

BARBARA: Ampak *zakaj* zastoj srca? Morali bi natančno raziskat. Pa se mojim šefom ni  
zdelo vredno. Rekli so, da je gospa mogoče po pomoti vzela dvojno dozo. Kar se pri  
starih ljudeh dogaja. In da se zdravnikom njen zastoj srca ni zdel nič nenavadnega. Saj

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.



je ob tako močnih zdravilih za srce v krvi vedno veliko vsega. *Ni sumljivo*, so rekli moji šefi, ampak jaz nisem zadovoljna, preveč neobičajnih okoliščin je. Prvič: šatulja z denarjem – skrivnostno izginila; drugič: kopanke v omari – pa sploh ni znala plavat; tretjič: senca v oknu, dve senci ... Punce, za zaroto gre ...

DANA: Jaz pa mislim, da gre za hude težave. Predlagam ti zdravljenje, ljuba sestra. Upam, da imate na policiji še vedno bonificiran staž. Se bojim, da ne boš zdržala do penzije. Na koncu boš aretirala samo sebe.

BARBARA: Ne zajebavaj! Za resne reči gre.

KATARINA: Nobenega dokaza ni, da je naša mamica ... Lahko, da je bila samo nesreča. Da je po pomoti vzela dvakrat ... Trikrat ... Pozabljiva je bila. Pozabila je na rojstni dan svojega vnuka.

DANA: Ni pozabila.

KATARINA: Demenca je v njenih letih običajna.

DANA: Ni *hotela* na rojstni dan.

KATARINA: Dana, kaj blebetaš! Mirka je imela rada. Prišla bi, če ne bi pozabila.

DANA: Rekla mi je, da ima dovolj, da je dvajset let prenašala, kako se je slinil po njej.

*Katarina si kot otrok z rokami zatisne ušesa.*

KATARINA: Tega nočem poslušat!

DANA: Vsakič jo je pobruhal. Tudi to je rekla.

KATARINA: Tega mi res ni treba poslušat!!

DANA: Rekla mi je, da se ji gabi ...

KATARINA: Prasica! Prasica! Prasicaaaaa!!

DANA: Jaz ali mama?

KATARINA: Ti! Jalovka! Ljubosumna si bila! Vedno si bila! Najprej na Barbaro, na njene fante, na njeno lepoto! Potem pa name!

DANA: Nate?! Ojej!

KATARINA: Povedal mi je, da si ga osvajala. Mojega Ivana si osvajala! Zvleči si ga hotela v svojo prazno posteljo!!

DANA: Tvojega Ivana?! Tako hudo mi pa v življenju res še ni šlo.

KATARINA: Vse mi je priznal.

DANA: Moški lažejo.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

KATARINA: Moj ne laže!

DANA: Če moški reče *dober dan*, moraš takoj pogledat skozi okno, ker je zunaj gotovo *noč*.

KATARINA: Ljubosumna si bila, da sem si dobila nekoga. Ti pa ne.

DANA: Tvoj Ivan res ni nagradni zadetek!

KATARINA: Bolje kot nič. Ker ti nimaš nikogar!

DANA: Raje nikogar kot nekoga, ki je tako rad doma, da celo prespi v službi.

KATARINA: Garač je.

DANA: Računovodja, ki spi v pisarni!

KATARINA: Dober oče je.

DANA: In Mirkec je izrezan očka! V glavo.

KATARINA: Prasica!

DANA: In Anica! Postavo ima po očku. Uboga punca, niti trinajst let nima, pa sto kilogramov!

KATARINA: Prasica! Prasica!!

DANA: Ponavljaš se.

KATARINA: Prasica! Prasica!!

DANA: In domišljije tudi nimaš.

*Katarina nemočno ponavlja in si zatiska ušesa.*

KATARINA: Prasica! Prasica!! Prasica!!!

DANA: Pa toliko lepih zmerljivk še poznamo!

*Katarina se prizadeto umakne na drugi konec sobe.*

*Sestre molčijo.*

## **5. prizor**

BARBARA: Lahko nekaj rečem?

DANA: Da se ti vse skupaj zdi zelo sumljivo.

BARBARA: Ja.

DANA: Sem pričakovala.

BARBARA: Nič ne vemo. To sem hotela povedat.

KATARINA: Jaz vem! Šatulje z denarjem ni.

BARBARA: In vse je zelo čudno.

KATARINA: Moram dobit tisti denar! Mirko rabi nov invalidski voziček.

DANA: Denar je od vseh.

BARBARA: Jaz ga nočem.

KATARINA (*takoj pograbi*): Res? Hvala, Barbara. Otroka ti bosta hvaležna. Pravzaprav sta ti že zdaj.

*Sestre molčijo.*

*Gledajo se.*

BARBARA: Vse je tako nejasno.

DANA: Meni se pa zdi vse zelo jasno. Umrla je, in to je dejstvo. Upepelili so jo, tudi to je dejstvo. Ni umrla mlada. Hvala bogu.

KATARINA: Lahko bi bila še malo z nami.

DANA: In zadnje čase je bila srečna.

BARBARA: Kako veš?

DANA: Videla sem jo.

BARBARA: Rekla si, da je nisi.

DANA: Slišala sem jo po telefonu. Imela je srečen glas. Zadovoljna je bila. Smejala se je.

KATARINA: Mamica se ni nikoli smejala.

DANA: Zadnje čase se je. Res je bila dobre volje. In kar naprej se ji je mudilo.

KATARINA: Njej se je mudilo? Nemogoče! Bila je najbolj počasen človek na svetu.

DANA: Kadar koli sem jo poklicala, je rekla: *Zdajle nimam časa*, in se je zasmejala, *mudi se mi, hitro povej!* Rekla sem ji: *Mama, kaj se dogaja s tabo?! Kam se ti mudi?* In je

rekla, da ima opravke. Nujne. Neodložljive. Sem jo vprašala: *Kakšne, mama?! In mi ni hotela povedat. Samo smejala se je.*

KATARINA: Govoriš o naši mami?

DANA: O kom pa?!

BARBARA: To je nekdo drug.

KATARINA: To ni ona.

*Dana ne more verjeti.*

DANA: A zdaj se pa meša že obema?! O naši pokojni mami govorim. O kom bi drugem?! Bila je, in ni je več. Prišle smo počistiti njeno stanovanje. Tu smo zato, da bomo zmetale proč stare stvari, pobrale tisto, kar želimo imeti, kot spomin na otroštvo ...

BARBARA: Jaz nočem nič.

KATARINA: Jaz pa. Družino imam. Bolnega otroka.

DANA: To stanovanje je naša edina dediščina. Spraznile ga bomo in prodale. Denar si bomo razdelile.

KATARINA: Počasi, počasi! Mogoče bi se morale o tem še pogovoriti. Družino imam. Bolnega sina, šoloobvezno hčerko ...

DANA: Kaj hočeš s tem povedat?

KATARINA: Rabim denar.

DANA: A jaz ga pa ne rabim? Vse življenje sem bila vajina služkinja! Pa ne samo vajina! Tudi njuna. Kdo je hodil na trg?! Mogoče gospa mama? Nikoli. Očka? Kje pa! Jaz sem mu hodila po časopise, po cigarete, v knjižnico sem mu nosila knjige. Jaz sem bila deklica za vse.

BARBARA: To zdaj ni pomembno.

DANA: O, še kako je pomembno! Zakaj si nisem ustvarila družine, zakaj?

KATARINA: Izbirčna si bila.

DANA: Nisem hotela, da bi hodili k meni samo na zajtrke, spali bi pa pri drugi ...

KATARINA: Sama si! Zato si hudobna.

DANA: Sama sem, ker *hočem* bit sama.

KATARINA: Lisica in kislo grozdje, ja! Poznamo to!

DANA: Moški me ne zanimajo.

KATARINA: Razočarana si.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DANA: Kriterije imam.

BARBARA (*spravljivo*): Pustimo to, sestri!

DANA: Poleg tega mi je speljala vse, ki so mi bili všeč.

KATARINA: Mlajša je bila.

DANA: Hudobna je bila.

KATARINA: Lepša je bila.

BARBARA: Spet govorita, kot da me ni tu.

DANA: Pa ni bilo samo to.

KATARINA: Kaj pa še!?

DANA: Očka.

*Sestre utihnejo.*

*Molčijo nekaj časa.*

DANA: Očka.

KATARINA: Ne bi o tem.

DANA: Očka.

*Katarina si spet zatisne ušesa.*

KATARINA: Tega mi ni treba poslušat.

DANA: Ja. Naš *ljubi* očka. Moj idol. Najboljši. Najlepši. Najpametnejši. Nihče ni bil nikoli boljši od njega.

KATARINA: Imam dovolj svojih skrbi.

BARBARA: Jaz se ga pa v resnici sploh ne spomnim.

DANA: Meni pa je *on* moj edini spomin.

KATARINA: Ne vem! Me ne zanima!

DANA: Moj prvi spomin.

BARBARA: Vedno je čepel v svojem kabinetu.

DANA: Zaklenil je za mano.

BARBARA: Kot da ga ni bilo.

KATARINA: Tisti, ki ima tako bolnega otroka, kot ga imam jaz, se ne briga za probleme drugih.

DANA: In ključ je položil na mizo.

KATARINA: Me ne zanima, sem rekla!!

DANA: Nisem ga upala vzeti. Čeprav bi morala samo roko stegniti.

BARBARA: Kakšen ključ?

DANA: Mama ni prišla nikoli pogledat ...

KATARINA: Res me ne briga!

DANA: ... zakaj me tako dolgo ni ven.

KATARINA: Nočem poslušati, nočem poslušati!!

DANA: Ko je odšel ...

BARBARA: Umrli. Smo se že zmenile.

KATARINA: *Odšel* mi je bolj všeč.

DANA: Ko je umrl, je bila mama vesela.

KATARINA: Kakšna prasica si, Dana! Ne morem verjeti! Kakšna prasica!

BARBARA: Jaz pa se spomnim, da je jokala.

DANA: Morala sem ostati z njo! Morala sem!!

BARBARA: Vse dneve je jokala.

DANA: Enkrat jo bom vprašala, sem sklenila.

BARBARA: Vse mesece je jokala. Tako se spomnim.

DANA: Če je vedela.

BARBARA: Bilo je mučno.

KATARINA: Tega mi ni treba poslušati!

DANA: In če je, zakaj ni nič naredila?

*Katarina se odloči.*

KATARINA: Domov bom šla. In to takoj!

*Katarina pograbí torbico in se odpravi k vratom.*

DANA: Ne boš.

*Katarina se ustavi.*

KATARINA: Bom, če boš še naprej govorila neumnosti.

DANA: Zaradi šatulje ne boš.

*Katarina zakriči.*

KATARINA: Saj je niuuuuuuuu! Ni je! Ni denarja! Kam ga je skrila?! Skrila in umrla. Nalašč! Zato, da bi me še naprej mučila. Kot da ni dovolj, da imam bolnega otroka in šoloobvezno hčerko, ki je še pa še nadarjena, za vse je nadarjena, takšne krasne risbice riše, in blazno lepo poje, in moj Ivan, ki gara vse noči, in mesečne obroke imam za avto, ki ga potrebujem zato, ker moram vsak teden ...

*Barbara jo prekine.*

BARBARA: Šatuljo z denarjem je zaklenila v predal.

KATARINA (*na robu živčnega zloma*): Spet me prekinjaš! Zakaj me kar naprej prekinjate!!

BARBARA: Tako si rekla.

KATARINA: Ja, zaklenila jo je! Še prej pa mi je z bankovci mahala pred nosom, da bi me še bolj prizadela, in potem je vse skupaj pred mojimi očmi zaklenila v ta predal.

*Katarina spet plane k predalniku, odpre predal in še enkrat pobrska po njem.*

KATARINA: Ključek je potisnila v žep. V žep tiste svoje nagravnjene pletene jopice. In zdaj ga ni! Ni šatulje in ni denarja!

BARBARA (*povsem mirno*): Predal je odprt.

*Sestre obmolčijo.*

*Gledajo se.*

## **6. prizor**

KATARINA: Moral bi biti zaklenjen. In ključek v njenem žepu.

*Barbara stopi do predalnika. Počepne. Iz žepa potegne baterijo. Posveti na predal. Gleda čisto od blizu. Strokovnjaško. Izvleče predal. Pregleda zgornji rob predalnika.*

BARBARA: Vlomljeno.

KATARINA: Kako?!

BARBARA: Ni bilo težko. Z nožem, lahko kuhinjskim, je nekdo privzdignil zgornjo desko ... Vidita ... na lesu se pozna. Sveža raza. Dve, tri ... Ostale raze so stare.

DANA: Kadar smo založili ključ, smo predalnik odpirale s škarjami.

KATARINA: Mama je imela v predalu piškote in bombone. Če kdo pride na obisk, je rekla.

DANA: Nikoli ni nihče prišel.

KATARINA: In me smo jih kradle. Odpirale smo predal z vilicami. Se spomniš?

BARBARA: Jaz ga nisem.

KATARINA: Jasno! Ti si imela fante. Jaz pa čokolado in piškote. Zato sem bila tako debela.

DANA: Še zdaj si.

KATARINA: Kakšna prasica si! Kakšna ...

BARBARA: Nekdo je predal odprl na silo. Poglejta!

*Sestre počepnejo k predalniku.*

*Gledajo predalnik.*

DANA: Mogoče ga je pa sama.

BARBARA: Na silo?

DANA: Izgubila je ključ. Pozabljiva je bila.

KATARINA: A zdaj je *bila pa pozabljiva!* Ko ni prišla na rojstni dan svojega vnuka, pa *ni bila pozabljiva*. Vse obrneš tako, kot ti najbolj ustreza!

*Barbara si zelo od blizu ogleduje predal.*

BARBARA: Raze so čisto sveže. Poškodovan les v nekaj dneh potemni. Te poškodbe pa so svetle. Narejene pred kratkim. Zelo zelo pred kratkim.

KATARINA: Mogoče bi morale poklicat policijo.

BARBARA: Jaz sem policija.

*Sestre se gledajo.*

*Dana vstane in se umakne v prostor.*

*Barbara in Katarina jo spremljata s pogledom.*



DANA: Nisem je videla.

BARBARA: Kaj?

DANA: Ko sem prišla, so jo že odpeljali.

KATARINA: Rekla si ...

DANA: Pa je nisem.

BARBARA: Kdo jo je odpeljal?

DANA: Ne vem. Sosedje. Zdravnik. Ljudje iz pogrebnega zavoda. Kaj vem ... Nisem prišla takoj, ko so me poklicali.

KATARINA: Ko si mi telefonirala, si rekla, da si ob njej, v spalnici. Da mamica leži na postelji.

BARBARA: Mrtva.

DANA: Ni bilo res.

BARBARA: Pa potem? Si jo šla pogledat vsaj potem?

DANA: Rekli so, da lahko pridem ... Nisem šla.

BARBARA: Se pravi, da nobena od nas ni videla njenega trupla.

KATARINA: Videli smo žaro.

BARBARA: Žara je pepel.

DANA: Nisem mogla. Panika me je pograbila. Kar šla sem. Hodila sem po mestu. Uro, dve, tri ... Ves popoldan. Ja, zmračilo se je. Stemnilo. Jaz pa sem še vedno tavalala po mestu. Jezna sem bila, ker je nisem vprašala. Po očkovi smrti sem hodila k njej, skrbela sem zanjo, hodila v trgovino, zasliševala sem jo, če je vzela tablete, če je bila pri zdravniku ... Vsakič, ko sem šla k njej, sem se pripravila, da jo bom vprašala, pa sem vsakič preložila na drugič. *Jutri jo bom. V soboto jo bom. V nedeljo zvečer. Naslednji teden jo bom* ... Toliko stvari me je zanimalo. Nič nisem vedela o njej. Samo to, da sem ji podobna. Nisem pa vedela, kako sem ji podobna, zakaj sem ji podobna, v čem sem ji podobna ... Vseskozi se mi je zdelo, da nimam svojega življenja, da samo nadaljujem njeno. Očka ...

KATARINA: Nehaj!

DANA: Očka me je včasih poklical z njenim imenom. Zmotil se je.

KATARINA: Pusti ga pri miru.

DANA: Premalo smo vedele, premalo sta nam povedala. Starši nam vedno povejo premalo ali pa jih ne znamo pravi čas vprašat. In ko se končno odločimo, da jih bomo vprašali, nam pobegnejo. Jezna sem bila, ker mi je ušla na drugo stran, kamor ne morem za njo.

Ko sem tavela po mestu, sem imela občutek, da ne vem, kdo sem. Da nikoli ne bom vedela, kdo sem.

KATARINA: Dovolj!

DANA: Vse je odnesla s sabo. Pustila nas je na tej strani. Nobene skrivnosti ni razkrila. Kar šla je. Sebično odpotovala. In vzela s sabo vse.

*Sestre molčijo.*

*Telefon zazvoni.*

## **7. prizor**

*Barbara seže v žep.*

BARBARA: Oprostita ... Služba.

*Telefon zvoni.*

*Barbara pogleda na displej.*

*Barbara obnemi.*

*Telefon zvoni.*

BARBARA: Mama.

*Telefon zvoni.*

*Sestre se gledajo.*

*Telefon zvoni.*

BARBARA: Kliče.

*Telefon zvoni.*

BARBARA: Mama me kliče.

*Telefon zvoni.*

*Telefon zvoni.*

*Telefon neha zvoniti.*

*Sestre se gledajo.*

BARBARA: Kdo ima njen telefon?

KATARINA: Ne vem.

BARBARA: Nekdo me je klical z njenega telefona.

DANA: Bil je na njeni nočni omarici. Se spomnim.

BARBARA: Zakaj bi me nekdo poklical z njenega telefona?

*Telefon zazvoni.*

*Tokrat zvoni telefon v Danini torbici.*

*Telefon zvoni.*

*Dana potegne telefon iz torbice in se zagleda v displej.*

*Telefon zvoni.*

*Sestri se ji previdno približata.*

*Vse tri zrejo v displej Daninega telefona.*

*Telefon zvoni.*

*Telefon zvoni.*

*Telefon zvoni.*

*Sestre gledajo v displej.*

*Telefon zvoni.*

*Telefon neha zvoniti.*

*Sestre molčijo.*

KATARINA: Kliče nas.

DANA: Zmešana si.

BARBARA: Ni mrtva.

KATARINA (*prestrašeno*): Mama ni mrtva.

DANA: Zakopali smo jo. V zemljo. In čez dali kamen.

BARBARA: Tisto je bil samo pepel.

KATARINA: Bog ve, čigav.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

*Trkanje.*

*Čisto rahlo.*

*Komaj slišno.*

*Sestre se prestrašeno ozrejo k vratom spalnice, od koder se sliši trkanje.*

*Trkanje postane glasnejše.*

*Barbara potegne iz toka pištolo in jo repetira.*

DANA: Kaj ...

BARBARA: Psssst!

*Katarino zagrabi panika.*

KATARINA: Nekdo je tu. Moj bog, nekdo je tu ... Mamica je tu. Mamica ... Naša mamica trka, naša mamica nas kliče ... Ni mrtva. Mamica ni mrtva ...

DANA: Tiho!!

*Katarina si pokrije usta z roko. Utihne.*

*Spet trkanje.*

*Barbara zavzame borbeni položaj, kot so jo naučili na Višji šoli za varnostne vede. Počasi se tik ob steni približa vratom spalnice.*

*Trkanje. Tokrat močnejše.*

DANA: Naprej!

*Barbara se prilepi tik ob steno, kjer so vrata v spalnico.*

DANA: Rekla sem: Naprej!!

*Vrata se počasi odprejo.*

*V sobo pokuka glava.*

*Ženska.*

*Potem se vrata še bolj odprejo.*

HELENA: Dober večer.

*Helena je zelo visoka in močna ženska, širokega obraza, lase ima gladko počesane nazaj in spete v čop. Na sebi ima dolgo pleteno jopico živih barv, z velikimi žepi. Stopi v prostor. Vrata spalnice zapre za sabo.*

## 8. prizor

*Nekaj časa tišina.*

*Barbara nenadoma plane k Heleni z naperjeno pištolo kot v kakšni policijski televizijski nadaljevalki, kriči kot v akcijskem filmu.*

BARBARA: Roke gor! Roke gor, slišite!!

HELENA: Prosim?

BARBARA: K steni! Z obrazom k steni!

*Helena se ne premakne. Začudeno gleda.*

HELENA: Kaj?

BARBARA: Roke na steno, noge narazen, korak nazaj! Takoj!

HELENA: Ne razumem.

*Barbara plane k Heleni in jo hoče na silo potisniti k steni. Helena, ki je velika in močna ženska, se ne premakne.*

BARBARA: Roke gor, roke gor, sem rekla!

DANA (*pomirjujoče*): Barbara ...

BARBARA: Kaj ste delali v mamini spalnici?!

HELENA: Nič.

BARBARA: Je še kdo z vami?

HELENA: Sama sem.

DANA: Barbara, pomiri se ...

HELENA: Spala sem.

KATARINA: Kaj ...?

BARBARA: Kako ste prišli v stanovanje?!

KATARINA: V mamini postelji?

*Barbara z eno roko rine Heleno k steni, v drugi roki ima naperjeno pištolo.*

BARBARA: K steni, sem rekla! Ubogajte me, policistka sem.

HELENA: Zakaj?

BARBARA (*za hip zmedeno*): Ker ... ker ste vlomilka ... zato! K steni in noge narazen!

HELENA: Ne bom dala nog narazen.

BARBARA: Roke na steno! A hočete, da vam pokažem?

HELENA: Prosim.

*Zmedena Barbara na hitro stopi k steni in demonstrira položaj. Roke na steno, lice ob steno, noge narazen. Dva koraka nazaj ...*

BARBARA: Tako. Ste zdaj razumeli?

DANA: Barbara ... Nehaj! Smešna si.

BARBARA: Zdaj pa vi! Alo! K steni!!

KATARINA (*panično*): Naj naredi tako, naj naredi tako, kot si ji pokazala! Strah me je.

BARBARA: Ne boj se ... Jaz vaju čuvam. K steni!

DANA: Nehajmo s tem.

BARBARA: K steni, sem rekla! Noge narazen! Alo!

HELENA: In če ne ubogam? Me boš ustrelila?

*Barbara zmedena. Še vedno maha s pištolo Heleni tik pod nosom.*

BARBARA: Od kdaj se pa tikava?! Kaj?! K steni! Ali pa na tla! Ja, še boljše, na tla! In noge narazen!

DANA: Barbara, nismo v policijski nadaljevalki.

BARBARA: Vlomila je! Oropala je stanovanje naše mame. Zalotili smo jo. Lahko je oborožena. In za to obstajajo določeni uradni postopki. (*Kriči.*) Na tla! Takoj na tla!!

*Zdaj se Helena nenadoma obrne k Barbari, zagrabi revolver in ji ga izpuli iz rok.*

*Barbara presenečeno obstoji z odprtimi usti.*

*Katarina prestrašeno krikne.*

KATARINA: Ubila nas bo! Ubila nas bo!

*Helena odkoraka do predalnika, odpre predal, pištolo potisne vanj in ga zapre. Iz žepa potegne ključ, zaklene predal, ključ pa spusti nazaj v žep svoje pletene jopice. Obrne se k presenečenim sestram.*

HELENA: Zdaj se lahko v miru pogovorimo.

*Dana se zasmeje in zaploska.*

DANA: Bravo! Bravo!!

*Katarina si z rokami pokrije oči.*

KATARINA: Nočem gledat!

BARBARA (*zmedena*): To je napad na uradno osebo! Napad na uradno osebo se po 155. členu kazenskega zakonika strogo kaznuje ...

HELENA: Tudi neupravičeno mahanje s službenim orožjem se kaznuje. S suspenzom.

BARBARA: Ni neupravičeno. Zalotila sem vas pri ropu. Vlom v tuje stanovanje.

KATARINA (*zastoka*): Nočem gledat! Nočem gledat!

DANA: Katarina, ne ga srat! Odpri oči!

*Barbara začne vtipkavati številke v svoj mobilni telefon.*

BARBARA: Poklicala bom.

DANA: Kaj? Okrepitev? Barbara, smejali se ti bojo.

*Barbara neha vtipkavati.*

BARBARA: Ne razumeš? Ujele smo vlomilko. Poleg tega gre še za napad na uradno osebo. Oviranje preiskave ...

*Helena jo prekine.*

HELENA: Jaz tu stanujem.

## **9. prizor**

*Sestre presenečeno obmolknejo.*

*Katarina si odkrije oči.*

*Nekaj časa tišina.*

KATARINA: Kako ...?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

BARBARA: Ničesar ne vemo o tem.

DANA: O ničemer ničesar ne vemo.

*Gledajo se.*

BARBARA: Ključ imate.

HELENA: Stanujem tu.

BARBARA: Ključ od predalnika. V žep ste ga dali.

HELENA: Ja.

*Gledajo se.*

BARBARA: Prosim, da mi vrnete službeno orožje.

HELENA: Orožje je nevarna zadeva.

BARBARA: Takoj mi vrnite pištolo! Lepo prosim!

DANA: Barbara, ne ponižuj se.

BARBARA (*trmasto*): Hočem pištolo! Hočem svojo pištolo!!

DANA: Vrnite ji jo, sicer ne bomo imeli miru.

KATARINA: Tudi kot otrok je takole trmarila.

*Barbara energično stopi do kuhinjskega dela, odpre predal, iz njega potegne vilice in se z njimi loti zaklenjenega predala.*

KATARINA: Vse najine igrače je hotela imet.

DANA: In tako dolgo je kričala, da sva ji jih dali.

*Barbara se muči z odpiranjem predala.*

*Helena jo nekaj časa gleda, potem se je usmili, potegne ključ iz žepa.*

HELENA: Bom jaz. (*Odklene predal.*) Če oblubiš, da ne boš več mahala okoli.

*Barbara ne odgovori.*

*Helena odpre predal.*

*Barbara pogradi pištolo in se umakne v varno razdaljo.*

HELENA: Za pogovor ne potrebujemo orožja.

DANA (*spravljlivo*): Barbara ... Spravi.



*Ženske se gledajo.*

*Barbara po kratkem oklevanju spravi pištolo v tok za pasom.*

HELENA: Hvala.

*Ženske se gledajo.*

*Opazujejo se. Tehtajo.*

*Molčijo.*

KATARINA (*previdno*): Rekli ste, da ste podnajemnica.

BARBARA: Pusti to ... Mene bolj zanima, kako to, da ima ključ od predala. In kje je denar, ki ga je imela mama v predalu?

KATARINA: Ja, mama je imela denar v šatulji. Šatuljo pa je vpričo mene, klečala sem tu sredi sobe in jo milo prosila, no, zaklenila jo je v predal, ključek pa je, tako kot vi, spustila v žep jopice ...

*Katarina za trenutek obnemi.*

KATARINA: To je njena jopica! Zakaj imate na sebi mamino jopico?

BARBARA: Ne zdaj o jopici. Denar je važen! Kje je denar? Ukradli ste ga!

HELENA: Jaz ne.

BARBARA: Vdrli ste v predal ... Sledovi dokazujejo, da ste ga na silo odprli ...

HELENA: Zakaj bi ga *na silo odprla*, če imam ključ.

*Barbara v zadregi utihne.*

KATARINA: Ja, res je, ključ ima.

BARBARA: Potem niste vdrli. Odklenili ste ga.

DANA (*ironično*): Bravo, Sherlock Holmes!

BARBARA: Če niste na silo vdrli, še ne pomeni, da niste ukradli denarja.

HELENA: Sem rekla: Jaz ga nisem.

KATARINA: Mene pa vseeno zanima jopica ... Zakaj imate na sebi mamino jopico?

DANA: Nehaj s to jopico!

KATARINA: Nam pripada. Me smo dedinje. Jopica je naša. To je naša zapuščina in ne more...

*Barbara jo prekine.*

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

BARBARA: Kako dolgo ste podnajemnica?

DANA: In kako to, da tega nismo vedele?!

HELENA: Nisem rekla, da sem podnajemnica. Rekla sem, da stanujem tu.

*Ženske se gledajo.*

*Opazujejo se. Tehtajo.*

*Molčijo.*

BARBARA: Zakaj nam mama tega ni povedala?

HELENA: Česa?

KATARINA: Da stanujete tu.

HELENA: Bala se vas je.

DANA: Naša mama?! Ona, da bi se koga bala!

BARBARA: Jaz pa bi vseeno rada ... Rada bi *dokaz*! Ne vem, zakaj bi vam verjele na besedo. Zalotile smo vas. Iz mamine spalnice ste prišli. S ključi v žepu ...

HELENA: Spala sem. Sem povedala.

DANA: In nas niste slišali? Precej glasne smo bile.

HELENA: Sem.

BARBARA: Zakaj se pa potem niste pokazali?

HELENA: Prestrašila bi vas.

KATARINA: Jaz sem se skoraj usrala!

HELENA: Zato sem vas najprej poklicala.

KATARINA (*groza jo je*): Mislila sem, da nas kliče mama.

*Barbara nenadoma resno ...*

BARBARA: Zakaj ste jo ubili?

*Ženske obmolčijo.*

*Helena se nasmehne.*

*Potem se zasmеji.*

BARBARA (*jo prekine*): Ni smešno! Zastrupili ste jo. S tabletami. V poročilu piše, da so pri obdukciji našli v krvi povečano dozo kemičnih sestavin ... Amlodipin, hidroklorotiazid, valsartan ...

DANA: Barbara, to so neumnosti! Kdor jemlje tako močna zdravila za srce, kot jih je naša mama, ima v krvi vedno povečano dozo ...

*Barbara znori.*

BARBARA: Ti se pa ne mešaj v uradni postopek! Pojma nimaš, kako je treba z morilci! Jaz sem profesionalka! Razumeš?! Profesionalka!!

*Dana vdano zavzdihne.*

*Barbara se spet loti Helene.*

BARBARA: No!? Zakaj? Zakaj ste jo zastrupili? Zaradi denarja?

*Helena se nasmehne.*

HELENA (*mirno*): Točno tako je.

BARBARA: Zaradi denarja torej. (*Zmagoslavno.*) Punci, priznala je. Od zdaj naprej sta uradni priči.

KATARINA: Mogoče bi bilo pa vseeno treba poklicat policijo.

BARBARA: Jaz sem policija.

KATARINA: Mislim specialiste ...

DANA: Specialce, specialce se reče.

KATARINA: Itak.

*Barbara se trmasto zapiči v Heleno.*

BARBARA: Kako ste jo ubili, vas sprašujem!

HELENA (*mirno*): Točno tako je ... Vedno so drugi krivi. Nikoli ona. Edino, kar je znala, je bilo to, da je spala z njimi. S tistimi, ki je niso razumeli, ki je niso imeli radi. In vedno je hotela, da bi jo vsi imeli radi. Na ta način se je borila za svoje mesto v družini, v šoli, potem na policiji. Celo sestri je speljala fanta. Samo zato, ker sestra nekega dne ni bila prijazna z njo. Tega ni imela po meni. Po njem, ja! Ali pa po njegovih starih starših. Ženske bi morale biti bolj pazljive, kadar izbiramo osemenjevalca.

BARBARA (*zmedeno*): Kaj ...?

HELENA: Narava jo je obdarila. To že. Plave oči, dolge noge, naravna plavolaska, nedolžen pogled, lepe joškice, vse tisto, kar imajo moški radi, nimfomanka v podobi otroka, Lolita ...

BARBARA: O kom to?!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

HELENA: Če jo je kakšen fant podcenjeval, je naredila vse, da ga je spravila v posteljo in tako dokazala svojo superiornost. Če jo je prizadela ženska, je spala z njenim možem ali fantom. Če se ji je zdelo, da so jo zares hudo užalili, se jim je maščevala tako, da jih je popolnoma privezala nase, popolnoma jih je obnorela s svojo seksualnostjo, potem pa jih je brez razloga zavrгла kot staro cunjo. Hkrati pa se je pretvarjala, da so jo oni zapustili, da so jo izdali. Kar naprej so jo izdajali. Vsi okoli nje, sami izdajalci ...

BARBARA: Govorite o meni?

HELENA: Ona ima vendar vedno prav! Ona je *resnica* sama, poosebljeno poštenje z dolgimi nogami in ravno prav velikimi joškicami!

BARBARA: To ni res!!

HELENA: Vsepovsod je iskala krivce in izdajalce. Tudi za tisto, kar je sama zakuhala. Nikoli ona, vedno drugi. Nikoli nič kriva, vedno drugi.

BARBARA: Kdo je to rekel?!

HELENA: Tvoja mama.

BARBARA (*se upre*): Ni res!

DANA (*ironično*): Pa bo kar držalo, sestra.

BARBARA (*sikne Dani*): Zapri gobec!

HELENA: V resnici te je imela rada. Njena najmlajša hči si bila. Oboževala te je. Najbolj srečna je bila, ko si se vpisala na Višjo šolo za varnostne vede. Rekla je: *Končno se je našla. Lahko bo vse življenje lovila druge. In še plačana bo za to.*

*Dana se zasmеji in zaploska.*

DANA: Mamica, bravo! Kjer koli že si ... Bravo!!

BARBARA: Višjo šolo za varnostne vede sem končala pred ... Skoraj pred desetimi leti ...

KATARINA (*previdno*): Kako dolgo ste poznali našo mamo?

HELENA: Vse življenje sem jo poznala.

*Sestre molčijo.*

*Ženske se gledajo.*

KATARINA: In zakaj vas zdaj prvič vidimo?

HELENA: Tako je hotela.

KATARINA: Ne verjamem.

HELENA: Težko je živela s tem.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

KATARINA: S čim? S čim je težko živela? Ne razumem. Me smo težko živele. Jaz sem težko živela. Ni mi hotela pomagat.

HELENA (*mirno*): Nikoli ni ničesar razumela. In vse ji je prišlo prav. Vse je izkoristila, da se je lahko smilila drugim. Celo svojo nesrečo. Svojega prizadetega sina in ubogo hčerko, neumnega moža, ki že od vsega začetka živi z drugo, in vsi to vejo, celo ona ve, in uživa v tem, da lahko trpi in vsenaokoli izsiljuje s svojo nesrečo ...

KATARINA: Tega nočem poslušat!

HELENA: Nič videti, nič slišati, nič misliti ... Razen nase. O, to pa ja! Nase, samo nase!

KATARINA: Laž!!

HELENA: Že ko je bila majhna, je bila takšna. Kradla je in obtoževala sestri. Na skrivaj je prišla k meni, okrog ust je bila še umazana od čokolade, *onidve sta ukradli*, je rekla, *mama, čokolado ti kradeta in piškote ...*

DANA (*posmehljivo*): Ha, nič novega.

KATARINA (*Dani*): Prasica!

HELENA: Pod posteljo je skrivala ukradene reči. Kadar sem hotela priti resnici do dna, jih je podtaknila sestrama. In mi ju prišla zatožit, kje skrivata, kar sta nakradli. *A sem pridna, mama, ker sem ti povedala?* me je spraševala, *a mi boš kupila barbiko, če ti povem, kam sta skrili?* me je izsiljevala.

*Katarina izbruhne v histeričnem upor. Solze ji tečejo, glas se ji lomi.*

KATARINA: Ker me nisi imela rada!! Mama! Nisi me imela rada!! Vse to sem počela, ker me ni nihče imel rad. Dana je bila očkova ljubica. Zaklepal se je z njo v kabinet. Ta malo ste kar naprej hvalili, kako je lepa, kako je pametna. Dani ste zaupali, meni niste. Hotela sem samo pozornost. Malo pozornosti. Čisto malo. Zato sem kradla. Ampak to ni kraja, če otrok, ker ga ne marajo, vzame čokolado, piškote, to ni kraja! Ti si pa rekla, da kradem. Kako si mogla! Imela sem sedem let, v trgovini sem vzela žvečilne gumije, bila je tako lepa škatlica, nisi mi je hotela kupiti, pa sem jo vzela. In potem si me vpričo vseh ozmerjala, da sem *kradljivka, mala tatica, da nikoli ne bo nič iz mene*. Sram me je bilo. Tako me je bilo sram, da sem se polulala. Se spomniš, mama? Nisi me imela rada!

HELENA (*mirno*): Zelo te je imela rada. Vse tri je imela rada.

BARBARA: Kaj pa veste!

KATARINA: Ja! Kaj pa vi veste!

HELENA: Živela sem z njo.

KATARINA: Dolgčas ji je bilo, pa si je omislila podnajemnico. In zdaj si ta podnajemnica domišlja, da ve, kakšna je bila naša mama! Ste ji plačevali? Stavim, da ste jo izkoristili in niste plačevali najemnine. Jaz imam pa bolnega otroka ...

HELENA: Trideset let sva bili skupaj.

BARBARA: Lažete! Če bi bilo to res, bi vedeli. Njena družina bi vedela. Logično.

HELENA: Bala se je.

KATARINA: Najbolj brezobzirna ženska, najbolj hladna, kot kača, ki je našega očka nagnala v kabinet ... Ona, da bi se česa bala! Ha!

HELENA: Bala se je same sebe.

BARBARA: In vi to veste, kaj?

HELENA: Rekla sem ji: *Povedati jim moraš, ne moreš tako živeti, mučiš se ...*

BARBARA: Kaj naj bi nam povedala?

HELENA: Zame.

KATARINA: Kaj ...?

HELENA: In zanjo.

*Ženske se gledajo.*

HELENA: Za naju.

*Ženske se gledajo.*

HELENA: Ljubili sva se. Trideset let.

KATARINA (*sikne*): Prasica.

HELENA: In zadnje leto sva bili zelo srečni. Skupaj sva živeli. Končno!

*Ženske se gledajo.*

HELENA: To poletje je bilo najlepše. Bili sva na morju. Plavali sva. Popolnoma se je pomladila. Srečna je bila. In jaz sem bila srečna.

*Ženske se gledajo.*

HELENA: In ko se je končno odločila, da vam bo povedala, jo je izdalo srce.

*Ženske se gledajo.*

HELENA: Sredi noči sem se zbudila. Prebudil me je hlad njenega telesa. Prižgala sem luč. Smehljala se je. V snu je odšla. Mirno. Srečno. Imela je tako lep obraz. Tako moj. Poljubila sem jo in se ji zahvalila. Za poletje. Za eno samo poletje, ko sva zares lahko bili skupaj. Sprehajali sva se ob obali, se držali za roke, poljubljali sva se, in ljudje so nama prijazno prikimali ... Čeprav sem trideset let čakala na to poletje, je bilo vredno.

*Ženske molčijo.*

KATARINA (*tiho in nevarno*): Prekleta lezbijka!

BARBARA: Hočete reči, da ...

HELENA: Srečni sva bili.

BARBARA (*sikne s strašnim sovraštvom*): Hočete reči, da sta si lizali pičke.

KATARINA (*histerično*): Tega ne morem poslušat, tega nočem vedet!

HELENA: Ljubili sva se.

*Barbara z vso silo plane na Heleno. Udari jo v obraz.*

BARBARA (*kriči kot ponorela*): Prekleta lezbača pofukana!

*Helena si poskuša zaščititi obraz.*

HELENA (*vztrajno*): Ljubila sem jo ...

BARBARA: Ne ti meni *ljubila*, pizda smrdljiva degenerirana! Zbila te bom kot psa ...

*Tudi Katarina plane na Heleno.*

KATARINA: Drži jo, drži jo! Prekleta kurba! Kje je moj denar, kje je moj denar!?

*Dana zaprepadeno stoji zraven. Barbara in Katarina vztrajno udrihata po Heleni z vso silo. Helena se ne brani, samo z rokami si pokriva obraz in vztrajno ponavlja ...*

HELENA: Ljubili sva se ... ljubili ... ljubili ...

BARBARA: Tiho!! Crkni!! Ubila te bom ... Pizda smrdljiva.

KATARINA: Drži jo ... Drži ...

*Helena pade na tla. Pokrči se in si skuša zaščititi glavo in telo. Kriči pod udarci, kot bi se branila z besedami ...*

HELENA: Radi ... sva se imeli ... Ljubili ... Ljubezen ... Ljubezen ...

*Katarina in Barbara udarjata po njej in jo nekontrolirano brcata.*

BARBARA: Tiho, prasica pokvarjena!! Ubila te bom ... Ubila!!

KATARINA: Kje je denar, kje je denar?! Vrni mi mamin denar!!

*Dana, ki je vse do zdaj kot otrpla stala zraven, nenadoma plane k Barbari, iz toka na njenem pasu potegne pištolo, odrine sestri in naperi pištolo vanju ...*

DANA: Straaaan! Straaaan!!

*Barbara in Katarina za hip obnemita.*

BARBARA: Umakni se! Ne vidiš, da je lezbača stara izkoristila našo mamo!

KATARINA: Vse nam je pokradla.

DANA (*odločno*): Stran, sem rekla!

KATARINA (*Barbari*): Vzemi ji pištolo ... Barbara, bojim se.

BARBARA (*Katarini*): Daj mi jo! Ubila jo bom. Preklete lezbijko!

KATARINA: Ja, ja!!

BARBARA: Potem bomo rekle, da smo jo zalotile, kako je ropala, upirala se je, napadala nas je, zagrabila je za mojo službeno pištolo, še boljše, iz toka mi jo je ukradla, borila sem se zanjo in ji jo hotela iztrgat iz rok, pa se je orožje sprožilo ... Verjeli nam bojo, tri smo. Poštene ženske smo. Jaz sem policistka. Diplomirala sem na Višji šoli za varnostne vede.

*Barbara stegne roko do pištole, ki jo drži Dana.*

BARBARA: Daj mi jo, da ubijem prasico lezbično!!

*Dana dvigne pištolo in ustrelj v strop.*

*Barbara in Katarina se umakneta.*

*Tišina.*

*Tišina.*

*Helena se počasi pobira. Rdeča v obraz. Kri na licu ...*

HELENA (*mirno*): Ona bo razumela. Edina bo razumela, je rekla. Zakaj misliš tako? sem jo vprašala. Vem, mi je odgovorila, ista je kot jaz. Ona je jaz, je rekla. Moja najstarejša hči, moja je, jaz sem ona, in ona je jaz. Krivico sem ji delala, odrivala sem jo, ker sem se bala sebe. Bala sem se, da mi je podobna, da bo tudi ona trpela, kot sem jaz trpela vse življenje; trpela bo, ker se bo bala biti takšna, kot je v resnici. Povej ji, je rekla, povej ji, da je treba biti pogumen ... Jaz nisem bila. Povej ji to, če ji jaz ne bom mogla, mi je rekla, povej ji, da mi je žal, da se opravičujem, ker sem jim nakopala na glavo vse to ... je rekla samo nekaj dni prej, preden je za vedno zaspala. Kaj pa govoriš?! sem ji rekla in jo objela. Odrasle ženske so, odrasle sestre, razumele bodo, privoščile nama bodo najino ljubezen, sem ji rekla. Samo nasmehnila se je. Grenko se je nasmehnila in me poljubila. Tisto noč sva se ljubili. Bilo je lepo. Najlepše. Globoko v sebi sem slutila, da je zadnjič. Odrivala sem to misel. Nisem hotela verjeti. Vso noč sva bili skupaj. Najini telesi sta bili prepleteni. Šepetali sva si. Vso noč. Čisto blizu sva bili. Obraz tik ob obrazu. Dihala sem njeno vročo sapo in najine ustnice so se zlivale druga z drugo med besedami, ki so bile poljubi. Tiho sva se smejali. Se hihitali kot majhni punčki. Kot majhni punčki, ki še ne veva, da sva zamudili življenje ... In spet in spet sva se ljubili tisto zadnjo noč. Rekla mi je, *ko bi vedela*, je rekla, *ko bi si*



*upala, je rekla, bi jim povedala že pred tridesetimi leti. Povej ji, moji najstarejši, to ji povej. Jaz pa sem ji rekla: Sama ji boš povedala. Sama.*

*Ženske molčijo.*

*Dana povesi pištolo.*

*Napetost popusti.*

## **10. prizor**

*Gledajo se.*

*Barbara stopi do Helene. Z gnusom sikne ...*

BARBARA: Izginite! Da vas nikoli več ne vidimo.

KATARINA: Jaz bom pozabila. Vse bom pozabila. Takoj.

BARBARA: Ne bom vas prijavila, da ste vdrli v naše stanovanje.

KATARINA: Barbara, kaj pa denar?

BARBARA: Samo izgine naj!

KATARINA: Rabim denar. Imam bolnega sina.

*Helena se nasmehne.*

HELENA: Poročili sva se.

*Katarina in Barbara obnemita.*

HELENA: Letos poleti. V mestni hiši. Bilo je točno tako, kot sem si predstavljala.

*Barbara se histerično zasmeji.*

BARBARA: Pa ne, da sta bili v belih oblekicah! In s šopkoma rožic v naročju! Stari babi!

HELENA: Bilo je čisto preprosto. Tako vsakdanje. Nič posebnega. Popolnoma normalno. In lepo. Točno tako, kot bi moralo biti že zdavnaj. Matičarka, pooblaščenec upravne enote in dve priči. Kar tam sva ju dobili. Varnostnik in mlad fant, ki sva ga ustavili na stopnišču. *A bi hoteli biti najina poročna priča? Z veseljem!* je rekel.

BARBARA (*odločno*): Tega ne sme nihče izvedet.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

HELENA: Poljubili sva se. Ploskali so nama. Dolgo so nama ploskali. Privoščili so nama ljubezen.

BARBARA: Fuj!

KATARINA: Nočem poslušat tega.

BARBARA (*ironično*): In potem, predvidevam, sta šli na poročno potovanje, kaj! Mladoporočenki!

HELENA: Domov sva šli.

KATARINA: Kam domov?

HELENA: Sem.

KATARINA (*histerično zakriči*): To je moj dom! To je naš dom!

HELENA: Rekla mi je: *Zdaj se prvič počutim, kot da sem zares prišla domov.*

BARBARA: Sprali ste ji možgane. Ampak zdaj je, kar je.

HELENA: *In samo to mi je žal, da nisem tega storila že davno ... Da sem tako po neumnem zapravila življenje, mi je rekla tisti dan.*

*Katarina se nenadoma odloči. Po sobi začne zbirati svoje reči. Torbica, plašč ...*

KATARINA: Grem. Ne morem več. Vidimo se na sodišču. Zahtevala bom svoje. Hočem svojih dvajset tisoč! Imam bolnega sina ...

*Barbara jo ustavi.*

BARBARA: Ne bodi nora! Kaj bodo rekli ljudje! V službi se bodo delali norca iz mene. Že tako me ne marajo, ker sem ženska. Ženska pa policist! Zdaj naj imam pa še mammo lezbijko! In tvojo hčerko bodo v šoli zasmehovali, ker je bila njena babica stara lezbača. Naj vzame tisti denar, samo obljubi naj, da bo tiho. Tiho kot grob. Nočemo, da bi okrog govorila, kako je lizala pičko naši mami.

KATARINA: Tega ne bom poslušala!

BARBARA: Na bruhanje mi gre!

KATARINA: Kakšna sreča, da je moj sin prizadet in da nič ne razume.

*Ženske se gledajo.*

*Barbara se obrne k Dani, ki tiho, skoraj sama zase, kot da ni nikogar okoli nje, stoji zraven.*

BARBARA: Dana, zakaj si kar tiho?! Si na njeni strani?

KATARINA: Seveda je na njeni strani. S pištolo je šla nad naju. Dana, vedno si bila prasica. Nikoli nisi držala z nama.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

*Dana mirno stopi do vhodnih vrat, kjer leži črna vreča za smeti, ki jo je sama postavila tja. Vzame jo in jo nese do mize. Položi jo na mizo. Seže vanjo in iz nje potegne šatuljo z denarjem. Položi ga na mizo pred sestri.*

*Potem stopi k Heleni. Ponudi ji roko.*

DANA: Veseli me, da sva se spoznali.

*Dana in Helena se rokujeta.*

*Barbara in Katarina ju zaprepadeno gledata.*

DANA: Upam, da se bova še velikokrat videli.

HELENA: Tudi jaz si želim.

DANA: Vse mi moraš povedat. Tako malo vemo. Tako malo vemo drug o drugem.

*Ženski se gledata.*

*Ženske molčijo.*

HELENA: Te lahko objamem?

*Dana prikima.*

*Ženski se objameta.*

*Dolg objem.*

*Barbara gre mimo njiju do vrat.*

BARBARA: Nimam več sestre.

*Barbara odide iz stanovanja.*

*Ženski sta še vedno v objemu.*

*Katarina stopi do mize. Iz šatulje vzame svitek denarja in ga vtakne v torbico.*

KATARINA: Upam, da se nikoli več ne bomo srečale.

*Katarina odide iz stanovanja.*

*Objem še nekaj časa traja.*

*Potem Dana obleče plašč. Si zapne gumbe. Vzame torbico.*

*Gre do vrat.*

*Se še enkrat ozre k Heleni.*

DANA: Dobrodošla doma.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

*Helena se nasmehne.*

*Dana odide iz stanovanja.*

*Helena sama.*

*Utrujeno gleda po sobi.*

*Potem stopi do ogledala ob vratih, kjer je v okvir zataknjena črno-bela fotografija mlade in lepe gospe, ki se smehlja.*

*Stegne roko in se dotakne lica na fotografiji.*

*Potem zajoka.*

*Bridko.*

*Zatemnitev.*

*KONEC*